
2 Shrimaddevibhagavatamahapurane Dvitiyah Skandhah

२ श्रीमद्देवीभागवतमहापुराणे द्वितीयः स्कन्धः

Document Information

Text title : Devi Bhagavata Mahapurana Skandha 02

File name : devIbhAgavatam02.itx

Category : purana, devI, devii, devibhagavatam

Location : doc_purana

Transliterated by : Vishwas Bhide, satsangdhara.net

Proofread by : Vishwas Bhide, satsangdhara.net

Latest update : March 30, 2024

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

March 31, 2024

sanskritdocuments.org

२ श्रीमद्देवीभागवतमहापुराणे द्वितीयः स्कन्धः

२.१ प्रथमोऽध्यायः । मस्त्यगन्धोत्पत्तिवर्णनम् ।

ऋषय उच्युः ।

आश्चर्यकरमेतत्ते वयनं गर्भछेतुकम् ।

सन्देहोऽत्र समुत्पन्नः सर्वेषां नस्तापस्विनाम् ॥ १ ॥

माता व्यासस्य मेधाविन्नाम्ना सत्यवतीति य ।

विवाडिता पुरा ज्ञाता राज्ञा शन्तनुना यथा ॥ २ ॥

तस्याः पुत्रः कथं व्यासः सती स्वभवने स्थिता ।

ऋदृशी सा कथं राज्ञा पुनः शन्तनुना वृता ॥ ३ ॥

तस्यां पुत्रावुभौ जातौ तत्त्वं कथय सुव्रत ।

विस्तरेण महाभाग कथां परमपावनीम् ॥ ४ ॥

उत्पत्तिं वद व्यासस्य सत्यवत्यास्तथा पुनः ।

श्रीतुङ्गामाः पुनः सर्वे ऋषयः संशितव्रताः ॥ ५ ॥

सूत उवाच ।

प्रणम्य परमां शक्तिं यतुर्वर्गप्रदायिनीम् ।

आदिशक्तिं वद्विष्यामि कथां पौराणिकीं शुभाम् ॥ ६ ॥

यस्योऽर्थारणमात्रेण सिद्धिर्भवति शाश्वती ।

व्याजेनापि हि बीजस्य वागभवस्य विशेषतः ॥ ७ ॥

सम्यक् सर्वात्मना सर्वैः सर्वकामार्थसिद्धये ।

स्मर्तव्या सर्वथा देवी वाञ्छितार्थप्रदायिनी ॥ ८ ॥

राजोपरिचरो नाम धार्मिकः सत्यसङ्गरः ।

येदित्देशपतिः श्रीमान् बभूव द्विजपूजकः ॥ ९ ॥

तपसा तस्य तुष्टेन विमानं स्फुटिकं शुभम् ।

दत्तमिन्द्रेण तत्तस्मै सुन्दरं प्रियकाम्यया ॥ १० ॥
 तेनाङ्गुष्ठस्तु सर्वत्र याति दिव्येन भूपतिः ।
 न भूमावुपरिस्थोऽसौ तेनोपरिचरो वसुः ॥ ११ ॥
 विप्यातः सर्वलोकेषु धर्मनित्यः स भूपतिः ।
 तस्य भार्या वरारोडा गिरिका नाम सुन्दरी ॥ १२ ॥
 पुत्राश्चास्य महावीर्याः पञ्चासन्नमितौजसः ।
 पृथग्देशेषु राजानः स्थापितास्तेन भूभुजा ॥ १३ ॥
 वसोस्तु पत्नी गिरिका कामान् काले न्यवेद्यत् ।
 ऋतुकालमनुप्राप्ता स्नाता पुंसवने शुचिः ॥ १४ ॥
 तदृढः पितरश्चैनम्युर्जुलि मृगानिति ।
 तच्छ्रुत्वा चिन्तयामास भार्यामृतुमती तथा ॥ १५ ॥
 पितृवाङ्मयं गुरुं मत्वा कर्तव्यमिति निश्चितम् ।
 यथार मृगयां राजा गिरिका मनसा स्मरन् ॥ १६ ॥
 वने स्थितः स राजर्षिश्चित्ते सस्मार भामिनीम् ।
 अतीव रुपसम्पन्नां साक्षाच्छ्रियमिवापराम् ॥ १७ ॥
 तस्य रेतः प्रयस्कन्त स्मरतस्तां च कामिनीम् ।
 वटपत्रे तु तद्राजा स्कन्नमात्रं समाक्षिपत् ॥ १८ ॥
 षट् पृथा परिरुक्त्रं रेतो वै न भवेत्कथम् ।
 ऋतुकालं च विज्ञाय मतिं यत्के नृपस्तदा ॥ १९ ॥
 अमोघं सर्वथा वीर्यं मम यैतन्न संशयः ।
 प्रियायै प्रेषयाम्येतदिति बुद्धिमकल्पयत् ॥ २० ॥
 शुक्लप्रस्थापने कालं मणिष्याः प्रसमीक्ष्य सः ।
 अभिमन्त्र्याथ तद्दीर्यं वटपर्णपुटे कृतम् ॥ २१ ॥
 पार्श्वस्थं श्येनमाभाष्य राज्ञोवाच द्विजं प्रति ।
 गूढाण्डं महाभाग गच्छ शीघ्रं गूढं मम ॥ २२ ॥
 मत्प्रियार्थमिदं सौम्य गृहीत्वा त्वं गूढं नय ।
 गिरिकायै प्रयच्छाशु तस्यास्त्वार्तवमध वै ॥ २३ ॥

सूत उवाच ।

धृत्युक्त्वा प्रददौ पार्श्वे श्येनाय नृपसत्तमः ।

स गृहीत्वोत्पाताशु गगनं गतिवित्तमः ॥ २४ ॥

गच्छन्तं गगनं श्येनं धृत्वा यञ्च्युपुटे पुटम् ।

तमपश्यदथायान्तं भगं श्येनस्तथापरः ॥ २५ ॥

आमिषं स तु विज्ञाय शीघ्रमभ्यद्रवत्वभगम् ।

तुङ्गयुद्धमथाकाशे तावुभौ सम्प्रयङ्कतुः ॥ २६ ॥

युद्धयत्तोरपतद्रेतस्तज्जापि यमुनाम्भसि ।

भगौ तौ निर्गतौ कामं पुटके पतिते तदा ॥ २७ ॥

येतस्मिन्समये काचिदद्रिका नाम याप्सराः ।

ब्राह्मणं समनुप्राप्तं सन्ध्यावन्दनतत्परम् ॥ २८ ॥

कुर्वन्ती जलकेलिं सा जले मग्ना यथार सा ।

जग्राह यरणं नारी द्विजस्य वरवर्णिनी ॥ २९ ॥

प्राणायामपरः सोऽथ दृष्ट्वा तां कामचारिणीम् ।

शशाप भव मत्स्थी त्वं ध्यानविघ्नकरी यतः ॥ ३० ॥

सा शप्ता विप्रमुष्येन बभूव यमुनायरी ।

शङ्करी रूपसम्पन्ना ऽयद्रिका य वराप्सराः ॥ ३१ ॥

श्येनपादपरिभ्रष्टं तच्छुङ्गमथ वासवी ।

जग्राह तरसाभ्येत्य साद्रिका मत्स्यरूपिणी ॥ ३२ ॥

अथ कालेन क्रियता मत्स्थीं तां मत्स्यश्रुवनः ।

सम्प्राप्ते दशमे मासि बभन्ध तां मनोरमाम् ॥ ३३ ॥

उदरं विददाराशु स तस्या मत्स्यश्रुवनः ।

युगमं विनिःसृतं तस्माद्दुदरान्मानुषाकृति ॥ ३४ ॥

बालः कुमारः सुभगस्तथा कन्या शुभानना ।

दृष्ट्वाश्चर्यमिदं सोऽथ विस्मयं परमं गतः ॥ ३५ ॥

राज्ञे निवेदयामास पुत्रौ द्वौ तु ऋषोर्द्वयौ ।

राजापि विस्मयाविष्टः सुतं जग्राह तं शुभम् ॥ ३६ ॥

स मत्स्यो नाम राजासौ धार्मिकः सत्यसङ्गरः ।

वसुपुत्रो मडातेजः पित्रा तुल्यपराङ्मः ॥ ३७ ॥

कालिका वसुना दत्ता तरसा जलज्जुविने ।

नाम्ना कालीति विभ्याता तथा मत्स्योदरीति य ॥ ३८ ॥

मत्स्यगन्धेति नाम्ना वै गणेशेन समजायत ।

विवर्धमाना दाशस्य गृहे सा वासवी शुभा ॥ ३९ ॥

ऋषय उच्युः ।

अद्रिका मुनिना शमा मत्स्यी जाता वराप्सराः ।

विदारिता य दाशेन मृता य लक्षिता पुनः ॥ ४० ॥

किं भ्रूव पुनस्तस्या अप्साराया वदस्व तत् ।

शापस्यान्तं कथं सूत कथं स्वर्गमवाप सा ॥ ४१ ॥

सूत उवाच ।

शमा यदा सा मुनिना विस्मिता सम्भ्रूव ल ।

स्तुतिं यकार विप्रस्य दीनेव रुदती तदा ॥ ४२ ॥

द्यावान्ब्राह्मणः प्राड तां तदा रुदतीं स्त्रियम् ।

मा शोकं कुरु कल्याणि शापान्तं ते वदाम्यलम् ॥ ४३ ॥

मत्स्योपशापयोगेन मत्स्ययोनिं गता शुभे ।

मानुषी जनयित्वा त्वं शापमोक्षमवाप्स्यसि ॥ ४४ ॥

धृत्युक्ता तेन सा प्राप मत्स्यदेहं नदीजले ।

बालकौ जनयित्वा सा मृता मुक्ता य शापतः ॥ ४५ ॥

सन्त्यज्य रूपं मत्स्यस्य दिव्यरूपमवाप्य य ।

जगामामरमार्गं य शापान्ते वरवर्णिनी ॥ ४६ ॥

अेवं जाता वरा पुत्री मत्स्यगन्धा वरानना ।

पुत्रीव पात्यमाना सा दाशगेहे व्यवर्धत ॥ ४७ ॥

मत्स्यगन्धा तदा जाता किशोरी यातिसुप्रभा ।

तस्य कार्याणि कुर्वाण्ण वासवी यातिसुप्रभा ॥ ४८ ॥

एति श्रीभद्रेवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां

द्वितीयस्कन्धे मत्स्यगन्धोत्पत्तिवर्णनं नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ २.१ ॥

२.२ द्वितीयोऽध्यायः । व्यासजन्मवर्णनम् ।

सूत उवाच ।

अेकदा तीर्थयात्रायां व्रजन् पाराशरो मुनिः ।

आजगाम महातेजाः कालिन्धास्तटमुत्तमम् ॥ १ ॥

निषादमाह धर्मात्मा कुर्वन्तं भोजनं तदा ।

प्रापयस्व परं पारं कालिन्धा उदुपेन माम् ॥ २ ॥

दाशः श्रुत्वा मुनेर्वाक्यं कुर्वाणो भोजनं तटे ।

उवाच तां सुतां बालां मत्स्यगन्धां मनोरमाम् ॥ ३ ॥

उदुपेन मुनिं बाले परं पारं नयस्व ह ।

गन्तुकामोऽस्ति धर्मात्मा तापसोऽयं शुचिस्मिते ॥ ४ ॥

धृत्युक्ता सा तदा पित्रा मत्स्यगन्धाथ वासवी ।

उदुपे मुनिमासीनं संवाहयति भामिनी ॥ ५ ॥

व्रजन् सूर्यसुतातोये भावित्वाद्देवयोगतः ।

कामार्तस्तु मुनिर्जतो दृष्ट्वा तां यारुलोचनाम् ॥ ६ ॥

ग्रहीतुकामः स मुनिर्दृष्ट्वा व्यञ्जितयौवनाम् ।

दक्षिणेन करेणैनामस्पृशद्दक्षिणे करे ॥ ७ ॥

तमुवायासितापाङ्गी स्मितपूर्वमिदं वचः ।

कुलस्य सदृशं वः किं श्रुतस्य तपसश्च किम् ॥ ८ ॥

त्वं वै वसिष्ठदायाहः कुलशीलसमन्वितः ।

किं चिकीर्षसि धर्मज्ञा मन्मथेन प्रपीडितः ॥ ९ ॥

दुर्लभं मानुषं जन्म भुवि ब्राह्मणसत्तम ।

तत्रापि दुर्लभं मन्ये ब्राह्मणत्वं विशेषतः ॥ १० ॥

कुलेन शीलेन तथा श्रुतेन

द्विजोत्तमस्त्वं किल धर्मविद्युः ।

अनार्थभावं कथमागतोऽसि

विप्रेन्द्र मां वीक्ष्य य मीनगन्धाम् ॥ ११ ॥

मदीये शरीरे द्विजामोघबुद्धे ॥

शुभं किं समालोक्य पाणिं ग्रहीतुम् ।

समीपं समायासि कामातुरस्त्वं
कथं नाभिजानासि धर्मं स्वकीयम् ॥ १२ ॥

अहो मन्दबुद्धिर्द्विजोऽयं ग्रीष्म-
ञ्जले मग्न एवाद्य मां वै गृहीत्वा ।
मनो व्याकुलं पञ्चबाणप्रतिविद्धं
न कोऽपीह शक्तः प्रतीपं हि कर्तुम् ॥ १३ ॥

एति सञ्चिन्त्य सा बाला तमुवाच मडामुनिम् ।
धैर्यं कुरु मडाभाग परं पारं नयामि वै ॥ १४ ॥

सूत उवाच ।
पराशरस्तु तच्छ्रुत्वा वचनं हितपूर्वकम् ।
करं त्यक्त्वा स्थितस्तत्र सिन्धोः पारं गतः पुनः ॥ १५ ॥

मत्स्यगन्धां प्रजग्राह मुनिः कामातुरस्तदा ।
वेपमाना तु सा कन्या तमुवाच पुरःस्थितम् ॥ १६ ॥

दुर्गन्धाळं मुनिश्रेष्ठ कथं त्वं नोपशङ्कुसे ।
समानरूपयोः कामसंयोगस्तु सुभाषः ॥ १७ ॥

एत्युक्तेन तु सा कन्या क्षणमात्रेण भामिनी ।
कृता योजनगन्धा तु सुरुपा च वरानना ॥ १८ ॥

मृगनाभिसुगन्धां तां कृत्वा कान्तां मनोहराम् ।
जग्राह दक्षिणे पाणौ मुनिर्मन्मथपीडितः ॥ १९ ॥

ग्रीहीतुकामं तं प्राह नाम्ना सत्यवती शुभा ।
मुने पश्यति लोकोऽयं पिता यैव तटस्थितः ॥ २० ॥

पशुधर्मो न मे प्रीतिं जनयत्यतिदारुणः ।
प्रतीक्षस्व मुनिश्रेष्ठ यावद्भवति यामिनी ॥ २१ ॥

रात्रौ व्यवाय उद्दिष्टो दिवा न मनुजस्य हि ।
दिवसङ्गे मडान् दौषः पश्यन्ति किल मानवाः ॥ २२ ॥

कामं यश्च मडाबुद्धे लोकिनिन्दा दुरासदा ।
तच्छ्रुत्वा वचनं तस्या युक्तमुक्तमुदारधीः ॥ २३ ॥

नीडारं कल्पयामास शीघ्रं पुण्यबलेन वै ।

નીહારે ચ સમુત્પન્ને તટેડતિતમસા યુતે ॥ ૨૪ ॥

કામિની તં મુનિં પ્રાહ મૃદુપૂર્વમિદં વચઃ ।

કન્યાહં દ્વિજશાર્દૂલ ભુક્ત્વા ગન્તાસિ કામતઃ ॥ ૨૫ ॥

અમોઘવીર્યસ્ત્વં બ્રહ્મન્ કા ગતિર્મે ભવેદિતિ ।

પિતરં કિં બ્રવીમ્યઘ સગર્ભાં ચેદ્ભવામ્યહમ્ ॥ ૨૬ ॥

ત્વં ગમિષ્યસિ ભુક્ત્વા માં કિં કરોમિ વદસ્વ તત્ ।

પરાશર ઉવાચ ।

કાન્તેડઘ મત્પ્રિયં કૃત્વા કન્યૈવ ત્વં ભવિષ્યસિ ॥ ૨૭ ॥

વૃણીષ્વ ચ વરં ભીરુ યં ત્વમિચ્છસિ ભામિનિ ।

સત્યવત્યુવાચ ।

યથા મે પિતરૌ લોકે ન જાનીતો હિ માનદ ॥ ૨૮ ॥

કન્યાપ્રતં ન મે હન્યાત્તથા કુરુ દ્વિજોત્તમ ।

પુત્રશ્ચ ત્વત્સમઃ કામં ભવેદદ્ભુતવીર્યવાન્ ॥ ૨૯ ॥

ગન્ધોડયં સર્વદા મે સ્યાદૌવનં ચ નવં નવમ્ ।

પરાશર ઉવાચ ।

શ્ૃણુ સુન્દરિ પુત્રસ્તે વિષ્ણ્વંશસમ્ભવઃ શુચિઃ ॥ ૩૦ ॥

ભવિષ્યતિ ચ વિખ્યાતસ્ત્રૈલોક્યે વરવર્ણિનિ ।

કેનચિત્કારણેનાહં જાતઃ કામાતુરસ્ત્વયિ ॥ ૩૧ ॥

કદાપિ ચ ન સમ્મોહો ભૂતપૂર્વો વરાનને ।

દૃષ્ટ્વા ચાપ્સરસાં રૂપં સદાહં ધૈર્યમાવહમ્ ॥ ૩૨ ॥

દૈવયોગેન વીક્ષ્ય ત્વાં કામસ્ય વશગોડભવમ્ ।

તત્કિચ્ચિત્કારણં વિહ્લિદૈવં હિ દુરતિક્રમમ્ ॥ ૩૩ ॥

દૃષ્ટ્વાહં ચાતિદુર્ગન્ધ્યાં ત્વાં કથં મોહમાપ્સ્યામ્ ।

પુરાણકર્તા પુત્રસ્તે ભવિષ્યતિ વરાનને ॥ ૩૪ ॥

વેદવિદ્ભાગકર્તા ચ ખ્યાતશ્ચ ભુવનત્રયે ।

સૂત ઉવાચ ।

ઇત્યુક્ત્વા તાં વશં યાતાં ભુક્ત્વા સ મુનિસત્તમઃ ॥ ૩૫ ॥

જગામ તરસા સ્નાત્વા કાલિન્દીસલિલે મુનિઃ ।

सापि सत्यवती जाता सद्यो गर्भवती सती ॥ ३६ ॥
सुषुप्ते यमुनाद्वीपे पुत्रं काममिवापरम् ।
जातमात्रस्तु तेजस्वी तामुवाच स्वमातरम् ॥ ३७ ॥
तपस्येव मनः कृत्वा विविशे यातिवीर्यवान् ।
गच्छ मातर्यथाकामं गच्छाम्यहमतः परम् ॥ ३८ ॥
तपः कर्तुं महाभागे दर्शयिष्यामि वै स्मृतः ।
मातर्यदा भवेत्कार्यं तव किञ्चिदनुत्तमम् ॥ ३९ ॥
स्मर्तव्योऽहं तदा शीघ्रमागमिष्यामि भामिनि ।
स्वस्ति तेऽस्तु गमिष्यामि त्यज्वा शिन्तां सुभं वस ॥ ४० ॥
ऽत्युक्त्वा निर्ययौ व्यासः सापि पित्रन्तिकं गता ।
द्वीपे न्यस्तस्तथा बालस्तस्माद्द्वैपायनोऽभवत् ॥ ४१ ॥
जातमात्रो जगामाशु वृद्धिं विष्ववंशयोगतः ।
तीर्थे तीर्थे कृतस्तानश्चथार तप उत्तमम् ॥ ४२ ॥
अेवं द्वैपायनो जज्ञे सत्यवत्यां पराशरात् ।
यकार वेदशाभाश्च प्राप्तं ज्ञात्वा कलेर्युगम् ॥ ४३ ॥
वेदविस्तारकराणां व्यासनामाभवन्मुनिः ।
पुराणसंछिताश्चके महाभारतमुत्तमम् ॥ ४४ ॥
शिष्यानध्यापयामास वेदान्कृत्वा विभागशः ।
सुमन्तुं जैमिनिं पैलं वैशम्पायनमेव च ॥ ४५ ॥
असितं देवलं यैव शुक्रं यैव स्वमात्मजम् ।
सूत उवाच ।
अेतस्य कथितं सर्वं कारणं मुनिसत्तमाः ॥ ४६ ॥
सत्यवत्याः सुतस्यापि समुत्पत्तिस्तथा शुभा ।
संशयोऽत्र न कर्तव्यः सम्भवे मुनिसत्तमाः ॥ ४७ ॥
महतां चरिते यैव गुणा ग्राह्या मुनेरिति ।
कारणास्य समुत्पत्तिः सत्यवत्या ऋषोदरे ॥ ४८ ॥
पराशरेण संयोगः पुनः शन्तनुना तथा ।
अन्यथा तु मुनेश्चित्तं कथं कामाकुलं भवेत् ॥ ४९ ॥

अनार्यजुष्टं धर्मज्ञः कृतवान्स कथं मुनिः ।
 सकारणैयमुत्पत्तिः कथिताश्चर्यकारिणी ॥ ५० ॥
 श्रुत्वा पापाख्य निर्मुक्तो नरो भवति सर्वथा ।
 य एतच्छुभमाभ्यानं शृणोति श्रुतिमान्नरः ॥ ५१ ॥
 न दृग्गतिमवाप्नोति सुभी भवति सर्वदा ॥ ५२ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां
 द्वितीयस्कन्धे व्यासजन्मवर्णनं नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ २.२ ॥

२.३ तृतीयोऽध्यायः । प्रतीयसकाशाश्छन्तनुजन्मवर्णनम् ।

ऋषय विशुः ।
 उत्पत्तिस्तु त्वया प्रोक्ता व्यासस्यामितेजसः ।
 सत्यवत्यास्तथा सूत विस्तरेण त्वयानघ ॥ १ ॥
 तथाप्येकस्तु सन्देहश्चित्तेऽस्माकं तु संस्थितः ।
 न निवर्तति धर्मज्ञा कथितेन त्वयानघ ॥ २ ॥
 माता व्यासस्य या प्रोक्ता नाम्ना सत्यवती शुभा ।
 सा कथं नृपतिं प्राप्ता शन्तनुं धर्मवित्तमम् ॥ ३ ॥
 निषादपुत्री स कथं धृतवात्रुपतिः स्वयम् ।
 धर्मिष्ठः पौरवो राजा कुललीनामसंवृतम् ॥ ४ ॥
 शन्तनोः प्रथमा पत्नी का ङ्यभूत्कथयाधुना ।
 भीष्मः पुत्रोऽथ मेधावी वसोरेशः कथं पुनः ॥ ५ ॥
 त्वया प्रोक्तं पुरा सूत राजा शित्राङ्गदः कृतः ।
 सत्यवत्याः सुतो वीरो भीष्मेणामितेजसा ॥ ६ ॥
 शित्राङ्गदे उते वीरे कृतस्तदनुजस्तथा ।
 विशित्रवीर्यनामासौ सत्यवत्याः सुतो नृपः ॥ ७ ॥
 ज्येष्ठे भीष्मे स्थिते पूर्वं धर्मिष्ठे उपवत्यपि ।
 कृतवान्स कथं राजयं स्थापितस्तेन जानता ॥ ८ ॥
 भूते विशित्रवीर्ये तु सत्यवत्यतिदुःषिता ।

वधूभ्यां गोलकौ पुत्रौ जनयामास सा कथम् ॥ ८ ॥
 कथं राज्ञ्यं न भीष्माय ददौ सा वरवर्णिनी ।
 न कृतस्तु कथं तेन वीरेण दारसङ्ग्रहः ॥ १० ॥
 अधर्मस्तु कृतः कस्माद्व्यासेनामिततेजसा ।
 ज्येष्ठेन भ्रातृभार्यायां पुत्रावुत्पादिताविति ॥ ११ ॥
 पुराणकर्ता धर्मात्मा स कथं कृतवान्मुनिः ।
 सेवनं परदाराणां भ्रातृश्वैव विशेषतः ॥ १२ ॥
 जुगुप्सितमिदं कर्म स कथं कृतवान्मुनिः ।
 शिष्टाचारः कथं सूत वेदानुमितिकारकः ॥ १३ ॥
 व्यासशिष्योऽसि मेधाविन् सन्देहं छेत्तुमर्हसि ।
 श्रोतुङ्कामा वयं सर्वे धर्मक्षेत्रे कृतक्षणाः ॥ १४ ॥
 सूत उवाच ।
 षड्वाङ्गुवंशप्रभवो महाभिष षति स्मृतः ।
 सत्यवान्धर्मशीलश्च यङ्कवर्ती नृपोत्तमः ॥ १५ ॥
 अश्वमेधसदस्रेण वाजपेयशतेन य ।
 तोषयामास देवेन्द्रं स्वर्गं प्राप महामतिः ॥ १६ ॥
 अेकदा ब्रह्मसदनं गतो राजा महाभिषः ।
 सुराः सर्वे समाजग्मुः सेवनार्थं प्रजापतिम् ॥ १७ ॥
 गङ्गा मडानदी तत्र संस्थिता सेवितुं विभुम् ।
 तस्या वासः समुद्भूतं मारुतेन तरस्विना ॥ १८ ॥
 अधोमुष्णाः सुराः सर्वे न विलोक्ष्यैव तां स्थिताः ।
 राजा महाभिषस्तां तु निःशङ्कः समपश्यत ॥ १९ ॥
 सापि तं प्रेमसंयुक्तं नृपं ज्ञातवती नदी ।
 दृष्ट्वा तौ प्रेमसंयुक्तौ निर्लज्जौ काममोहितौ ॥ २० ॥
 ब्रह्मा युकोप तौ तूर्णं शशाप य रुषान्वितः ।
 मर्त्यलोकेषु भूपाल जन्म प्राप्य पुनर्दिवम् ॥ २१ ॥
 पुण्येन महताविष्टस्त्वमवाप्स्यसि सर्वथा ।
 गङ्गां तथोक्तवान्ब्रह्मा वीक्ष्य प्रेमवर्ती नृपे ॥ २२ ॥

विमनस्कौ तु तौ तूर्णं निःसृतौ ब्रह्मणोऽन्तिकात् ।
 स नृपांश्चिन्तयित्वाथ भूलोके धर्मतत्परान् ॥ २३ ॥
 प्रतीपं चिन्तयामास पितरं पुरुवंशजम् ।
 अेतस्मिन्समये याद्यौ वसवः स्त्रीसमन्विताः ॥ २४ ॥
 वसिष्ठस्याश्रमं प्राप्ता रममाणाय दृश्यया ।
 पृथ्वादीनां वसूनां च मध्ये कोऽपि वसूत्तमः ॥ २५ ॥
 द्यौर्नामा तस्य भार्याथ नन्दिनीं गां ददर्श ह ।
 दृष्ट्वा पतिं सा पप्रच्छ कस्येयं धेनुरुत्तमा ॥ २६ ॥
 द्यौस्तामाह वसिष्ठस्य गौरियं शृणु सुन्दरि ।
 दुग्धमस्याः पिबेद्यस्तु नारी वा पुरुषोऽथ वा ॥ २७ ॥
 अयुतायुर्भवेन्नूनं सदैवागतयौवनः ।
 तच्छ्रुत्वा सुन्दरी प्राह मृत्युलोकेऽस्ति मे सप्ती ॥ २८ ॥
 उशीनरस्य राजर्षेः पुत्री परमशोभना ।
 तस्या ह्येतीर्भडाभाग सवत्सां गां पयस्विनीम् ॥ २९ ॥
 आनयस्वाश्रमं श्रेष्ठं नन्दिनीं कामदां शुभाम् ।
 यावदस्याः पयः पीत्वा सप्ती मम सदैव हि ॥ ३० ॥
 मानुषेषु भवेदेका जरारोगविवर्जिता ।
 तच्छ्रुत्वा वचनं तस्या द्यौर्जडारथ नन्दिनीम् ॥ ३१ ॥
 अवमन्य मुनिं दान्तं पृथ्वाद्यैः सङ्घितोऽनघः ।
 हृतायामथ नन्दिन्यां वसिष्ठस्तु महातपाः ॥ ३२ ॥
 आजगामाश्रमपटं कृत्वान्यादाय सत्वरः ।
 नापश्यत यदा धेनुं सवत्सां स्वाश्रमे मुनिः ॥ ३३ ॥
 मृगयामास तेजस्वी गह्वरेषु वनेष्वपि ।
 नासादिता यदा धेनुश्चुकोपातिशयं मुनिः ॥ ३४ ॥
 वारुणिश्चापि विज्ञाय ध्यानेन वसुभिर्हृताम् ।
 वसुभिर्मै हृता धेनुर्यस्मान्नामवमन्य वै ॥ ३५ ॥
 तस्मात्सर्वे जनिष्यन्ति मानुषेषु न संशयः ।

अेवं शशाप धर्मात्मा वसूस्तान्वारुणिः स्वयम् ॥ ३६ ॥

श्रुत्वा विमनसः सर्वे प्रययुर्दुःप्रिताश्च ते ।

शामाः स्म षति जानन्त ऋषिं तमुपयङ्गमुः ॥ ३७ ॥

प्रसाद्यन्तस्तमृषिं वसवः शराणं गताः ।

मुनिस्तानाल धर्मात्मा वसून्दीनान्युरःस्थितान् ॥ ३८ ॥

अनुसंवत्सरं सर्वे शापमोक्षमवाप्स्यथ ।

येनेयं विद्धता धेनुर्नन्दिनी मम वत्सला ॥ ३९ ॥

तस्माद्द्यूर्मानुषे देहे दीर्घकालं वसिष्यति ।

ते शामाः पथि गच्छन्तीं गङ्गां दृष्ट्वा सरिद्धराम् ॥ ४० ॥

उच्युस्तां प्रज्ञाताः सर्वे शामां चिन्तातुरां नदीम् ।

भविष्यामो वयं देवि कथं देवाः सुधाशनाः ॥ ४१ ॥

मानुषाणां य जठरे चिन्तेय मळती डि नः ।

तस्मात्त्वं मानुषी भूत्वा जनयास्मान्सरिद्धरे ॥ ४२ ॥

शन्तनुर्नाम राजर्षिस्तस्य भार्या भवानधे ।

जाताञ्जाताञ्जले यास्मान्निक्षिपस्व सुरापगे ॥ ४३ ॥

अेवं शापविनिर्माक्षो भविता नात्र संशयः ।

तथेत्युक्ताश्च ते सर्वे जग्मुर्लोकं स्वकं पुनः ॥ ४४ ॥

गङ्गापि निर्गता देवी चिन्त्यमाना पुनः पुनः ।

महाभिषो नृपो जातः प्रतीपस्य सुतस्तदा ॥ ४५ ॥

शन्तनुर्नाम राजर्षिर्धर्मात्मा सत्यसङ्गरः ।

प्रतीपस्तु स्तुतिं यके सूर्यस्यामिततेजसः ॥ ४६ ॥

तदा य सलिलात्तस्मान्निःसृता वरवर्णिनी ।

दक्षिणं शालसङ्कुशमूरुं भेजे शूभानना ॥ ४७ ॥

अङ्गे स्थितां स्त्रियं याळ मा पृष्ट्वा किं वरानने ।

ममोरावास्थितासि त्वं किमर्थं दक्षिणे शुभे ॥ ४८ ॥

सा तमाळ वरारोडा यदर्थं राजसत्तम ।

स्थितात्प्यङ्गे कुरुश्रेष्ठ कामयानां भजस्व माम् ॥ ४९ ॥

तामवोयद्यथो राजा उपयौवनशालिनीम् ।
 नाडं परस्त्रियं कामाद्ग्रथेयं वरवर्णिनीम् ॥ ५० ॥
 स्थिता दक्षिणामूर्धं मे त्वमाश्लिष्य य भामिनि ।
 अपत्यानां स्नुषाणां य स्थानं विद्धि शुचिस्मिते ॥ ५१ ॥
 स्नुषा मे भव कल्याणि जाते पुत्रेऽतिवाञ्छिते ।
 भविष्यति य मे पुत्रस्तव पुण्यान्न संशयः ॥ ५२ ॥
 तथेत्युक्त्वा गता सा वै कामिनी दिव्यदर्शना ।
 राजा यापि गूढं प्राभश्चिन्तयंस्तं स्त्रियं पुनः ॥ ५३ ॥
 ततः कालेन कियता जाते पुत्रे वयस्विनि ।
 वनं जिगमिषू राजा पुत्रं वृत्तान्तमूयिवान् ॥ ५४ ॥
 वृत्तान्तं कथयित्वा तु पुनरुच्ये निजं सुतम् ।
 यद्वि प्रयाति सा बाला त्वां वने यारुडासिनी ॥ ५५ ॥
 कामयाना वरारोडा तां भजेथा मनोरमाम् ।
 न प्रष्टव्या त्वया कासि मन्त्रियोगान्नराधिप ॥ ५६ ॥
 धर्मपत्नीं य तां कृत्वा भविता त्वं सुभी डिल ।
 सूत उवाच ।
 अ एवं सन्दिश्य तं पुत्रं भूपतिः प्रीतमानसः ॥ ५७ ॥
 दत्त्वा राजयस्त्रियं सर्वां वनं राजा विवेश उ ।
 तत्रापि य तपस्तप्त्वा समाराध्य पराम्भिकाम् ॥ ५८ ॥
 जगाम स्वर्गं राजासौ देहं त्यक्त्वा स्वतेजसा ।
 राजयं प्राप मडातेजाः शन्तनुः सार्वभौमिकम् ॥ ५९ ॥
 प्रज्जं वै पालयामास धर्मदण्डो मडीपतिः ॥ ६० ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां द्वितीयस्कन्धे
 प्रतीपसाकाशाच्छन्तनुजन्मवर्णनं नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ २.३ ॥

२.४ यतुर्थोऽध्यायः । देवप्रतोत्पत्तिवर्णनम् ।

सूत उवाच ।
 प्रतीपेऽथ दिवं याते शन्तनुः सत्यविक्रमः ।

अभूव मृगयाशीलो निघ्नव्याघ्रान्मृगात्रुपः ॥ १ ॥

स कदाचिद्धने घोरे गङ्गातीरे यरत्रुपः ।
 दृष्ट्वा मृगशावाक्षीं सुन्दरीं यारुभूषणाम् ॥ २ ॥

दृष्ट्वा तां नृपतिर्मग्नः पित्रोक्तोयं वरानना ।
 श्रुपयौवनसम्पन्ना साक्षात्लक्ष्मीरिवापरा ॥ ३ ॥

पिअन्मुभाम्भुजं तस्या न तृप्तिमगमत्रुपः ।
 लृष्टरोमाभवत्तत्र व्यामथित्त एवानघ ॥ ४ ॥

महाभिषं सापि मत्वा प्रेमयुक्ता अभूव ल ।
 किञ्चिन्मन्दस्मितं कृत्वा तस्थावत्रे नृपस्य य ॥ ५ ॥

वीक्ष्य तामसितापाङ्गीं राजा प्रीतमना भृशम् ।
 उवाच मधुरं वाक्यं सान्त्वयन् श्वक्षया गिरा ॥ ६ ॥

देवी वा त्वं य वामोरु मानुषी वा वरानने ।
 गन्धर्वी वाथ यक्षी वा नागकन्याप्सरापि वा ॥ ७ ॥

यासि कासि वरारोडे भार्या मे भव सुन्दरि ।
 प्रेमयुक्तस्मितैव त्वं धर्मपत्नी भवाद्य मे ॥ ८ ॥

सूत उवाच ।
 राजा तां नाभिजानाति गङ्गोयमिति निश्चितम् ।

महाभिषं समुत्पन्नं नृपं जानाति जालवी ॥ ९ ॥

पूर्वप्रेमसमायोगाञ्छ्रुत्वा वाचं नृपस्य ताम् ।
 उवाच नारी राजानं स्मितपूर्वमिदं वचः ॥ १० ॥

स्त्र्युवाच ।
 जानामि त्वां नृपश्रेष्ठ प्रतीपतनयं शुभम् ।
 का न वाञ्छति शार्दङ्गी भावित्वात्सदृशं पतिम् ॥ ११ ॥

वाग्बन्धेन नृपश्रेष्ठ वरिष्यामि पतिं डिल ।
 शृणु मे समयं राजन् वृणोमि त्वां नृपोत्तम ॥ १२ ॥

यस्य कुर्यामहं कार्यं शुभं वा यद्वि वाशुभम् ।
 न निषेध्या त्वया राजन् वक्तव्यं तथाप्रियम् ॥ १३ ॥

यदा य त्वं नृपश्रेष्ठ न करिष्यसि मे वचः ।

तदा मुञ्ज्या गमिष्यामि यथेष्टदेशं मारिष ॥ १४ ॥
स्मृत्वा जन्म वसूनां सा प्रार्थनापूर्वकं लुटि ।
महाभिषस्य प्रेमाथ विचिन्त्यैव य जाह्वी ॥ १५ ॥
तथेत्युक्ताथ सा देवी यकार नृपतिं पतिम् ।
अेवं वृता नृपेणाथ गङ्गा मानुषरूपिणी ॥ १६ ॥
नृपस्य मन्दिरे प्राप्ता सुभगा वरवर्णिनी ।
नृपतिस्तां समासाद्य चिञ्चोपवने शुभे ॥ १७ ॥
सापि तं रमयामास भावज्ञा वै वराङ्गना ।
न बुभोष नृपः क्रीड-गता-वर्षगाणानथ ॥ १८ ॥
स तथा मृगशावाक्ष्या शय्या शतकतुर्यथा ।
सा सर्वगुणसम्पन्ना सोऽपि कामवियक्षाणः ॥ १९ ॥
रेमाते मन्दिरे द्रिव्ये रमानारायणाविव ।
अेवं गच्छति काले सा धधार नृपतेस्तदा ॥ २० ॥
गर्भं गङ्गा वसुं पुत्रं सुषुवे यारुलोचना ।
जातमात्रं सुतं वारि चिक्षेपैवं द्वितीयके ॥ २१ ॥
तृतीयेऽथ यतुर्थेऽथ पञ्चमे षष्ठ अेव य ।
सप्तमे वा ङते पुत्रे राजा चिन्तापरोऽभवत् ॥ २२ ॥
किं करोम्यद्य वंशो मे कथं स्यात्सुस्थिरो भुवि ।
सप्त पुत्रा ङता नूनमनया पापरूपया ॥ २३ ॥
निवारयामि यद्वि मां त्यक्त्वा यास्यति सर्वथा ।
अष्टमोऽयं सुसम्प्राप्तो गर्भो मे मनसीप्सितः ॥ २४ ॥
न वारयामि येदद्य सर्वथेयं जले क्षिपेत् ।
भविता वा न वा यात्रे संशयोऽयं ममाद्भुतः ॥ २५ ॥
सम्भवेऽपि य दृष्टेयं रक्षयेद्वा न रक्षयेत् ।
अेवं संशयिते कार्ये किं कर्तव्यं मयाधुना ॥ २६ ॥
वंशस्य रक्षणार्थं हि यत्नः कार्यः परो मया ।
ततः काले यदा जातः पुत्रोऽयमष्टमो वसुः ॥ २७ ॥

मुनेर्येन हृता धेनुर्नन्दिनी स्त्रीजितेन छि ।
तं दृष्ट्वा नृपतिः पुत्रं तामुवाच पतन्पदे ॥ २८ ॥
दासोऽस्मि तव तन्वद्गि प्रार्थयामि शुचिस्मिते ।
पुत्रमेकं पुष्पाम्येनं देहि ज्वितमध मे ॥ २९ ॥
छिंसिताः सप्त पुत्रा मे करभोरु त्वया शुभाः ।
अष्टमं रक्ष सुश्रीणि पतामि तव पादयोः ॥ ३० ॥
अन्यद्वै प्रार्थितं तेऽद्य दद्याम्यथ य दूर्लभम् ।
वंशो मे रक्षाणीयोऽद्य त्वया परमशोभने ॥ ३१ ॥
अपुत्रस्य गतिर्नास्ति स्वर्गे वेदविदो विदुः ।
तस्मादद्य वरारोडे प्रार्थयाम्यष्टमं सुतम् ॥ ३२ ॥
धृत्युक्तापि गृहीत्वा तं यदा गन्तुं समुत्सुका ।
तदातिक्रुपितो राजा तामुवाचातिदुःभितः ॥ ३३ ॥
पापिष्ठे किं करोम्यद्य निरयान्न भिभेषि किम् ।
कासि पापकराणां त्वं पुत्री पापरता सदा ॥ ३४ ॥
यथेच्छं गच्छ वा तिष्ठ पुत्रो मे स्थायतामिह ।
किं करोमि त्वया पापे वंशान्तकरथानया ॥ ३५ ॥
अेवं वदति भूपाले सा गृहीत्वा सुतं शिशुम् ।
गच्छन्ती वयनं कोपसंयुता तमुवाच ह ॥ ३६ ॥
पुत्रकामा सुतं त्वेनं पालयामि वने गता ।
समयो मे गमिष्यामि वयनं ह्यन्यथाकृतम् ॥ ३७ ॥
गद्गं मां वै विजानीहि देवकार्यार्थमागताम् ।
वसवस्तु पुरा शसा वसिष्ठेन महात्मना ॥ ३८ ॥
प्रजन्तु मानुषीं योनिं स्थितां चिन्तातुरास्तु माम् ।
दृष्ट्वेदं प्रार्थयामासुर्जननी नो भवानधे ॥ ३९ ॥
तेभ्यो दत्त्वा वरं जाता पत्नी ते नृपसत्तम ।
देवकार्यार्थसिद्ध्यर्थं जानीहि सम्भवो भव ॥ ४० ॥
सप्त ते वसवः पुत्रा मुक्ताः शापादृषेस्तु ते ।
क्रियन्तं कालमेकोऽयं तव पुत्रो भविष्यति ॥ ४१ ॥

गङ्गादत्तमिमं पुत्रं गृहाण शन्तनो स्वयम् ।
 वसुं देवं विदित्वैनं सुभं भुङ्क्व सुतोद्भवम् ॥ ४२ ॥
 गाङ्गेयोऽयं महाभाग भविष्यति बलाधिकः ।
 अथ तत्र नयाम्येनं यत्र त्वं वै मया वृतः ॥ ४३ ॥
 दास्यामि यौवनप्राप्तं पालयित्वा महीपते ।
 न मातृरहितः पुत्रो ज्ञुवेन्न य सुभी भवेत् ॥ ४४ ॥
 धृत्युक्त्वान्तर्दधे गङ्गा तं गृहीत्वा य बालकम् ।
 राज्ञा यातीव दुःभार्तः संस्थितो निजमन्दिरे ॥ ४५ ॥
 भार्याविरुद्धं दृष्ट्वा तथा पुत्रस्य यादृभुतम् ।
 सर्वदा चिन्तयन्नास्ते राज्ञ्यं कुर्वन्महीपतिः ॥ ४६ ॥
 अयं गच्छति कालेऽथ नृपतिर्भृगयां गतः ।
 निघ्नन्मृगगणान्बाणैर्भ्रिषा-सूकरानपि ॥ ४७ ॥
 गङ्गातीरमनुप्राप्तः स राज्ञा शन्तनुस्तदा ।
 नदीं स्तोत्रजलां दृष्ट्वा विस्मितः स महीपतिः ॥ ४८ ॥
 तत्रापश्यत्सुमारं तं मुञ्चन्तं विशिभान्बलून् ।
 आकृष्य य महायापं क्रीडन्तं सरितस्तटे ॥ ४९ ॥
 तं वीक्ष्य विस्मितो राज्ञा न स्म जानाति किञ्चन ।
 नोपलेभे स्मृतिं भूपः पुत्रोऽयं मम वा न वा ॥ ५० ॥
 दृष्ट्वाप्यमानुषं कर्म बाणेषु लघुदस्तताम् ।
 विधां वाप्रतिमां रुपं तस्य वै स्मरसन्निरम् ॥ ५१ ॥
 पप्रच्छ विस्मितो राज्ञा कस्य पुत्रोऽसि यानध ।
 नोवाच किञ्चिद्भूरोऽसौ मुञ्चञ्छिमीमुभानथ ॥ ५२ ॥
 अन्तर्धानं गतः सोऽथ राज्ञा चिन्तातुरोऽभवत् ।
 कोऽयं मम सुतो बालः किं करोमि व्रजामि कम् ॥ ५३ ॥
 गङ्गां तुष्टाव भूपालः स्थितस्तत्र समाहितः ।
 दर्शनं सा ददौ याथ यारुतृपा यथा पुरा ॥ ५४ ॥
 दृष्ट्वा तां यारुसर्वाङ्गीं बलाषे नृपतिः स्वयम् ।

कोऽयं गङ्गे गतो बालो मम त्वं दर्शयाधुना ॥ ५५ ॥

गङ्गोवाच ।

पुत्रोऽयं तव राजेन्द्र रक्षितश्चाष्टमो वसुः ।

ददामि तव उस्ते तु गाङ्गोयोऽयं महातपाः ॥ ५६ ॥

कीर्तिकर्ता कुलस्यास्य भविता तव सुव्रत ।

पाठितस्त्वभिला-न्वेदान्धनुर्वेदं य शाश्वतम् ॥ ५७ ॥

वसिष्ठस्याश्रमे दिव्ये संस्थितोऽयं सुतस्तव ।

सर्वविधाविधानज्ञः सर्वार्थकुशलः शुचिः ॥ ५८ ॥

यद्वेदं जामदग्न्योऽसौ तद्वेदायं सुतस्तव ।

गृहाण गच्छ राजेन्द्र सुभी भव नराधिप ॥ ५९ ॥

धृत्युक्तवान्तर्दधे गङ्गा दत्त्वा पुत्रं नृपाय वै ।

नृपतिस्तु मुदा युक्तो बभूवातिसुभान्वितः ॥ ६० ॥

समालिङ्ग्य सुतं राजा समाधाय य मस्तकम् ।

समारोप्य रथे पुत्रं स्वपुत्रं स प्रयङ्गमे ॥ ६१ ॥

गत्वा गजाह्वयं राजा यकारोत्सवमुत्तमम् ।

द्वैवज्ञं य समाहूय पप्रच्छ य शुभं दिनम् ॥ ६२ ॥

समाहृत्य प्रजाः सर्वाः सधिवान्सर्वशः शुभान् ।

यौवराज्येऽथ गाङ्गेयं स्थापयामास पार्थिवः ॥ ६३ ॥

कृत्वा तं युवराजानं पुत्रं सर्वगुणान्वितम् ।

सुभमास स धर्मात्मा न सस्मार य जह्वीम् ॥ ६४ ॥

सूत उवाच ।

श्रेतद्धः कथितं सर्वं कारणं वसुशापजम् ।

गाङ्गेयस्य तथोत्पत्तिं जह्वीव्याः सम्भवं तथा ॥ ६५ ॥

गङ्गावतरणं पुण्यं वसूनां सम्भवं तथा ।

यः शृणोति नरः पापान्मुच्यते नात्र संशयः ॥ ६६ ॥

पुण्यं पवित्रमाभ्यानं कथितं मुनिसत्तमाः ।

यथा मया श्रुतं व्यासात्पुराणं वेदसम्मितम् ॥ ६७ ॥

श्रीमद्भागवतं पुण्यं नानाभ्यानकथान्वितम् ।

द्वैपायनमुषोद्भूतं पञ्चलक्षणसंयुतम् ॥ ६८ ॥

शृण्वतां सर्वपापघ्नं शुभदं सुभदं तथा ।

एतिहासमिमं पुण्यं कीर्तितं मुनिसत्तमाः ॥ ६९ ॥

एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशशाडस्यां संखितायां

द्वितीयस्कन्धे देवप्रतोत्पत्तिवर्णनं नाम चतुर्थोऽध्यायः ॥ २.४ ॥

२.५ पञ्चमोऽध्यायः । देवप्रतप्रतिज्ञावर्णनम् ।

ऋषय उचुः ।

वसूनां सम्भवः सूत कथितः शापकारणात् ।

गाङ्गेयस्य तथोत्पत्तिः कथिता लोमहर्षणो ॥ १ ॥

माता व्यासस्य धर्मज्ञा नाम्ना सत्यवती सती ।

कथं शन्तनुना प्राप्ता भार्या गन्धवती शुभा ॥ २ ॥

तन्ममायक्ष्व विस्तारं दाशापुत्री कथं धृता ।

राज्ञा धर्मवरिष्ठेन संशयं छिन्धि सुव्रत ॥ ३ ॥

सूत उवाच ।

शन्तनुर्नाम राजर्षिर्भृगयानिरतः सदा ।

वनं जगाम निघ्नन्वै मृगांश्च मडिषान् रुडून् ॥ ४ ॥

यत्वार्येव तु वर्षाणि पुत्रेण सद्यः भूपतिः ।

रभमाणः सुभं प्राप कुमारेण यथा हरः ॥ ५ ॥

येकदा विक्षिपन्भाषाण्विनिघ्नन्भङ्गसूकरान् ।

स कदाचिद्धनं प्राप्तः कालिन्दीं सरितां वराम् ॥ ६ ॥

मडीपतिरनिर्देश्यमाजिघ्रन्धन्मुत्तमम् ।

तस्य प्रभवमन्विच्छन्सज्जय्यार वनं तदा ॥ ७ ॥

न मन्दारस्य गन्धोऽयं मृगनाभिमेव न ।

यम्पकस्य न मालत्या न केतक्या मनोहरः ॥ ८ ॥

न यानुभूतपूर्वोऽयं वाति गन्धवदः शुभः ।

कुतोऽयमेति वायुर्वै भम घ्राणविमोहनः ॥ ९ ॥

एति सञ्चिन्त्यमानोऽसौ बभ्राम वनमण्डलम् ।

भोडितो गन्धलोभेन शन्तनुः पवनानुगः ॥ १० ॥

स ददर्श नदीतीरे संस्थितां यारुदर्शनाम् ।

शङ्गादरुडितां कान्तां सुस्थितां मलिनाम्बराम् ॥ ११ ॥

दृष्ट्वा तामसितापाङ्गीं विस्मितः स महीपतिः ।

अस्या देवस्य गन्धोऽयमिति सञ्जातनिश्चयः ॥ १२ ॥

तदद्भुतं वृषमतीव सुन्दरं

तथैव गन्धोऽभिल्लोकसम्मतः ।

वयश्च तादृङ् नवयौवनं शुभं

दृष्ट्वैव राजा डिल विस्मितोऽभवत् ॥ १३ ॥

केयं कुतो वा समुपागताधुना

देवाङ्गना वा डिमु मानुषी वा ।

गन्धर्वपुत्री डिल नागकन्या

जाने कथं गन्धवतीं नु कामिनीम् ॥ १४ ॥

सञ्चिन्त्य यैवं मनसा नृपोऽसौ

न निश्चयं प्राप यदा ततः स्वयम् ।

गङ्गां स्मरन्नामवशं गतोऽथ

पप्रच्छ कान्तां तटसंस्थितां च ॥ १५ ॥

कासि प्रिये कस्य सुतासि कस्मा-

द्विड स्थिता त्वं विजने वरोरु ।

अेकाडिनी किं वद यारुनेत्रे

विवाडिता वा न विवाडितासि ॥ १६ ॥

सञ्जातकामोऽडभरालनेत्रे

त्वां वीक्ष्य कान्तां च मनोरमां च ।

भ्रूडि प्रिये यासि चिकीर्षसि त्वं

डिं येति सर्वं मम विस्तरेण ॥ १७ ॥

धत्येवमुक्ता सुदती नृपेण

प्रोवाच तं सस्मितमम्बुजेक्षणा ।

दाशस्य पुत्रीं त्वमवेडि राजन्

कन्यां पितुः शासनसंस्थितां च ॥ १८ ॥

તરીમિમાં ધર્મનિમિત્તમેવ
સંવાહયામીહ જલે નૃપેન્દ્ર ।
પિતા ગૃહે મેડધ ગતોડસ્તિ કામં
સત્યં બ્રવીમ્યર્થપતે તવાગ્રે ॥ ૧૯ ॥

ઇત્યેવમુક્ત્વા વિરરામ બાલા
કામાતુરસ્તાં નૃપતિર્બભાષે ।
કુરુપ્રવીરં કુરુ માં પતિં ત્વં
વૃથા ન ગચ્છેન્નનુ યૌવનં તે ॥ ૨૦ ॥

ન ચાસ્તિ પત્ની મમ વૈ દ્વિતીયા
ત્વં ધર્મપત્ની ભવ મે મૃગાક્ષિ ।
દાસોડસ્મિ તેડહં વશગઃ સદૈવ
મનોભવસ્તાપયતિ પ્રિયે મામ્ ॥ ૨૧ ॥

ગતા પ્રિયા માં પરિહૃત્ય કાન્તા
નાન્યા વૃતાહં વિધુરોડસ્મિ કાન્તે ।
ત્વાં વીક્ષ્ય સર્વાવયવાતિરમ્યાં
મનો હિ જાતં વિવશં મદીયમ્ ॥ ૨૨ ॥

શ્રુત્વામૃતાસ્વાદરસં નૃપસ્ય
વચોડતિરમ્યં ખલુ દાશકન્યા ।
ઉવાચ તં સાત્ત્વિકભાવયુક્તા
કૃત્વાતિઘૈર્યં નૃપતિં સુગન્ધા ॥ ૨૩ ॥

યદાત્ય રાજન્ મયિ તત્તથૈવ
મન્યેડહમેતત્તુ યથા વચસ્તે ।
નાસ્મિ સ્વતન્ત્રા ત્વમવેહિ કામં
દાતા પિતા મેડર્થય તં ત્વમાશુ ॥ ૨૪ ॥

ન સ્વૈરિણીહાસ્મ્યપિ દાશપુત્રી
પિતુર્વશેડહં સતતં ચરામિ ।
સ ચેદ્દદાતિ પ્રથિતઃ પિતા મે
ગૃહાણ પાણિં વશગાસ્મિ તેડહમ્ ॥ ૨૫ ॥

મનોભવસ્ત્વાં નૃપ કિં દુનોતિ
યથા પુનર્મા નવયૌવનાં ચ ।

दुनोति तत्रापि ङि रक्षाणीया

पृतिः कुलाचारपरम्परासु ॥ २६ ॥

सूत उवाच ।

धत्याकण्य वयस्तस्या नृपति काममोहितः ।

गतो दाशपतेर्गोळं तस्या चायनछेतवे ॥ २७ ॥

दृष्ट्वा नृपतिमायान्तं दाशोऽतिविस्मयं गतः ।

प्रणामं नृपतेः कृत्वा कृताञ्जलिरभाषत ॥ २८ ॥

दाश उवाच ।

दासोऽस्मि तव भूपाल कृतार्थोऽहं तवागमे ।

आज्ञां देहि मહाराज यदर्थमिह यागमः ॥ २९ ॥

राजोवाच ।

धर्मपत्नीं कश्चिन्मि सुतामेतां तवानघ ।

त्वया येदीयते मलयं सत्यमेतद्भ्रवीमि ते ॥ ३० ॥

दाश उवाच ।

कन्यारत्नं मदीयं येद्यत्वं प्रार्थयसे नृप ।

दातव्यं तु प्रदास्यामि न त्वदेयं कदाचन ॥ ३१ ॥

तस्याः पुत्रो महाराज त्वदन्ते पृथिवीपतिः ।

सर्वथा याभिषेक्तव्यो नान्यः पुत्रस्तवेति वै ॥ ३२ ॥

सूत उवाच ।

श्रुत्वावाक्यं तु दाशस्य राजा चिन्तातुरोऽभवत् ।

गाङ्गेयं मनसा कृत्वा नोवाच नृपतिस्तदा ॥ ३३ ॥

कामातुरो गृहं प्रामश्चिन्ताविष्टो महीपतिः ।

न सस्नौ भुभुजे नाथ न सुष्वाप गृहं गतः ॥ ३४ ॥

चिन्तातुरं तु तं दृष्ट्वा पुत्रो देवप्रतस्तदा ।

गत्वापृच्छन्महीपालं तदसन्तोषकारणम् ॥ ३५ ॥

दुर्जयः कोऽस्ति शत्रुस्ते करोमि वशगं तव ।

का चिन्ता नृपशार्दूल सत्यं वद नृपोत्तम ॥ ३६ ॥

किं तेन जातेन सुतेन राजन्

દુઃખં ન જાનાતિ ન નાશયેધઃ ।
 ઋણં ગ્રહીતું સમુપાગતોડસૌ
 પ્રાગ્જન્મજં નાત્ર વિચારણાસ્તિ ॥ ૩૭ ॥

વિમુચ્ય રાજયં રઘુનન્દનોડપિ
 તાતાજ્ઞયા દાશરથિસ્તુ રામઃ ।
 વનં ગતો લક્ષ્મણજાનકીભ્યાં
 સહૈવ શૈલં કિલ ચિત્રકૂટમ્ ॥ ૩૮ ॥

સુતો હરિશ્ચન્દ્રનૃપસ્ય રાજન્
 યો રોહિતશ્ચેતિ પ્રસિદ્ધનામા ।
 કીતોડથ પિત્રા વિપણોઘેતશ્ચ
 દાસાર્પિતો વિપ્રગૃહે તુ નૂનમ્ ॥ ૩૯ ॥

તથાજિગર્તસ્ય સુતો વરિષ્ઠો
 નામ્ના શુનઃશેપ ઇતિ પ્રસિદ્ધઃ ।
 કીતસ્તુ પિત્રાપ્યથ યૂપબદ્ધઃ
 સમ્મોચિતો ગાધિસુતેન પશ્ચાત્ ॥ ૪૦ ॥

પિત્રાજ્ઞયા જામદગ્ન્યેન પૂર્વં
 છિન્નં શિરો માતુરિતિ પ્રસિદ્ધમ્ ।
 અકાર્યમપ્યાચરિતં ચ તેન
 ગુરોરનુજ્ઞા ચ ગરીયસી કૃતા ॥ ૪૧ ॥

ઇદં શરીરં તવ ભૂપતે ન
 ક્ષમોડસ્મિ નૂનં વદ કિં કરોમ્યહમ્ ।
 ન શોચનીયં મયિ વર્તમાને-
 ડપ્યસાધ્યમર્થં પ્રતિપાદયામ્યદઃ ॥ ૪૨ ॥

પ્રબ્રૂહિ રાજંસ્તવ કાસ્તિ ચિન્તા
 નિવારયામ્યઘ ધનુર્ગૃહીત્વા ।
 દેહેન મે ચેચ્ચરિતાર્થતા વા
 ભવત્વમોઘા ભવતશ્ચિકીર્ષા ॥ ૪૩ ॥

ધિક્ તં સુતં યઃ પિતુરીપ્સિતાર્થં
 ક્ષમોડપિ સત્ર પ્રતિપાદયેધઃ ।
 જાતેન કિં તેન સુતેન કામં

पितुर्न चिन्तां छि समुद्धरेधः ॥ ४४ ॥

सूत उवाच ।

निशाम्येति वयस्तस्य पुत्रस्य शन्तनुर्नृपः ।

लज्जमानस्तु मनसा तमाह त्वरितं सुतम् ॥ ४५ ॥

राजोवाच ।

चिन्ता मे भवती पुत्र यस्त्वमेकोऽसि मे सुतः ।

शूरोऽतिबलवान्मानी सङ्ग्रामेष्वपराङ्मुषः ॥ ४६ ॥

येकापत्यस्य मे तात वृथेहं जिवितं किल ।

मृते त्वयि मृधे क्वापि किं करोमि निराश्रयः ॥ ४७ ॥

येषा मे भवती चिन्ता तेनाद्य द्युम्भितोऽत्यहम् ।

नान्या चिन्तास्ति मे पुत्र यां तवाग्रे वदाम्यहम् ॥ ४८ ॥

सूत उवाच ।

तदाकर्ण्यथ गाङ्गेयो मन्त्रिवृद्धानपृच्छत ।

न मां वदति भूपालो लज्जयाद्य पश्च्युतः ॥ ४९ ॥

वित्त वार्तां नृपस्याद्य पृच्छ्या यूयं विनिश्चयात् ।

सत्यं भ्रुवन्तु मां सर्वं तत्करोमि निराडुलः ॥ ५० ॥

तच्छ्रुत्वा ते नृपं गत्वा संविज्ञाय च कारणम् ।

शशंसुर्विदितार्थस्तु गाङ्गेयस्तद्यचिन्तयत् ॥ ५१ ॥

सहितस्तैर्जगामाशु दाशस्य सदनं तदा ।

प्रेमपूर्वमुवाचेहं विनम्रो जाह्नवीसुतः ॥ ५२ ॥

गाङ्गेय उवाच ।

पित्रे देहि सुतां तेऽद्य प्रार्थयामि सुमध्यमाम् ।

माता मेऽस्तु सुतेयं ते दासोऽत्यस्याः परन्तप ॥ ५३ ॥

दाश उवाच ।

त्वं गृह्णाण महाभाग पत्नीं कुरु नृपात्मज ।

पुत्रोऽस्या न भवेद्राजा वर्तमाने त्वयीति वै ॥ ५४ ॥

गाङ्गेय उवाच ।

मातेयं मम दाशेयी राजयं नैव करोम्यहम् ।

पुत्रोऽस्याः सर्वथा राज्यं कश्चिच्छति न संशयः ॥ ५५ ॥

दाश उवाच ।

सत्यं वाक्यं मया ज्ञातं पुत्रस्ते बलवान्भवेत् ।

सोऽपि राज्यं बलान्नूनं गृहीयादिति निश्चयः ॥ ५६ ॥

गाङ्गोय उवाच ।

न दारसङ्ग्राहं नूनं कश्चिच्छामि हि सर्वथा ।

सत्यं मे वचनं तात मया भीष्मं प्रतं कृतम् ॥ ५७ ॥

सूत उवाच ।

अेवं कृतां प्रतिज्ञां तु निशम्य ऋषिजुषकः ।

ददौ सत्यवतीं तस्मै राज्ञे सर्वाङ्गशोभनाम् ॥ ५८ ॥

अनेन विधिना तेन वृता सत्यवती प्रिया ।

न जानाति परं जन्म व्यासस्य नृपसत्तमः ॥ ५९ ॥

इति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां

द्वितीयस्कन्धे देवप्रतप्रतिज्ञावर्णनं नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ २.५ ॥

२.६ षष्ठोऽध्यायः । युधिष्ठिरादीनामुत्पत्तिवर्णनम् ।

सूत उवाच ।

अेवं सत्यवती तेन वृता शन्तनुना डिल ।

द्वौ पुत्रौ य तथा जातौ मृतौ कालवशादपि ॥ १ ॥

व्यासवीर्यात्तु सञ्जातो धृतराष्ट्रोऽन्य अेव य ।

मुनिं दृष्ट्वाथ कामिन्या नेत्रसम्मीलने कृते ॥ २ ॥

श्वेतडुपा यतो जाता दृष्ट्वा व्यासं नृपात्मजा ।

व्यासकोपात्समुत्पन्नः पाण्डुस्तेन न संशयः ॥ ३ ॥

सन्तोषितस्तथा व्यासो दास्या कामकलाविदा ।

विदुरस्तु समुत्पन्नो धर्माशः सत्यवाङ् शुचिः ॥ ४ ॥

राज्ये संस्थापितः पाण्डुः कनीयानपि मन्त्रिभिः ।

अन्यत्वाद्धृतराष्ट्रोऽसौ नाधिकारे नियोजितः ॥ ५ ॥

भीष्मस्यानुमते राज्यं प्राप्तः पाण्डुर्महाबलः ।

विदुरोऽप्यथ मेधावी मन्त्रकार्ये नियोजितः ॥ ६ ॥

धृतराष्ट्रस्य द्वे भार्ये गान्धारी सौभवी स्मृता ।

द्वितीया च तथा वैश्या गार्हस्त्येषु प्रतिष्ठिता ॥ ७ ॥

पाण्डोरपि तथा पत्न्यौ द्वे प्रोक्ते वेदवादिभिः ।

शौरसेनी तथा कुन्ती माद्री च मद्रदेशजा ॥ ८ ॥

गान्धारी सुषुवे पुत्रशतं परमशोभनम् ।

वैश्याप्येकं सुतं कान्तं युयुत्सुं सुषुवे प्रियम् ॥ ९ ॥

कुन्ती तु प्रथमं कन्या सूर्यात्कर्णा मनोहरम् ।

सुषुवे पितृगोडस्था पश्चात्पाण्डुपरिग्रहः ॥ १० ॥

ऋषय ऋषुः ।

किमेतत्सूत चित्रं त्वं भाषसे मुनिसत्तम ।

जनितश्च सुतः पूर्वं पाण्डुना सा विवाडिता ॥ ११ ॥

सूर्यात्कर्णाः कथं जातः कन्यायां वद विस्तरात् ।

कन्या कथं पुनर्जाता पाण्डुना सा विवाडिता ॥ १२ ॥

सूत उवाच ।

शूरसेनसुता कुन्ती बालभावे यदा द्विजाः ।

कुन्तिभोजेन राज्ञा तु प्रार्थिता कन्यका शुभा ॥ १३ ॥

कुन्तिभोजेन सा बाला पुत्री तु परिकल्पिता ।

सेवनार्थं तु दीप्तस्य विडिता यारुडासिनी ॥ १४ ॥

दुर्वासास्तु मुनिः प्राप्सश्चातुर्भास्ये स्थितो द्विजः ।

परिचर्यां कृता कुन्त्या मुनिस्तोषं जगाम ह ॥ १५ ॥

ददौ मन्त्रं शुभं तस्यै येनालूतः सुरः स्वयम् ।

समायाति तथा कामं पूरयिष्यति वाञ्छितम् ॥ १६ ॥

गते मुनौ ततः कुन्ती निश्चयार्थं गृहे स्थिता ।

चिन्तयामास मनसा कं सुरं समचिन्तये ॥ १७ ॥

उदितश्च तदा भानुस्तया दृष्टो द्रिवाकरः ।

मन्त्रोऽभ्यारं तथा कृत्वा यालूतस्तिग्मगुस्तदा ॥ १८ ॥

मण्डलान्भानुषं रुषं कृत्वा सर्वातिपेशलम् ।

અવાતરત્તદાકાશાત્સમીપે તન્ન મન્દિરે ॥ ૧૯ ॥

દૃષ્ટ્વા દેવં સમાયાન્તં કુન્તી ભાનું સુવિસ્મિતા ।
વેપમાના રજોદોષં પ્રાપ્તા સદ્યસ્તુ ભામિની ॥ ૨૦ ॥

કૃતાઞ્જલિઃ સ્થિતા સૂર્યં બભાષે ચારુલોચના ।
સુપ્રીતા દર્શનેનાદ્ય ગચ્છ ત્વં નિજમણ્ડલમ્ ॥ ૨૧ ॥

સૂર્ય ઉવાચ ।
આહૂતોડસ્મિ કથં કુન્તિ ત્વયા મન્નબલેન વૈ ।
ન માં ભજસિ કસ્માત્ત્વં સમાહૂય પુરોગતમ્ ॥ ૨૨ ॥

કામાર્તોડસ્યસિતાપાડ્ગિ ભજ માં ભાવસંયુતમ્ ।
મન્ત્રેણાધીનતાં પ્રાપ્તં ક્રીડિતું નય મામિતિ ॥ ૨૩ ॥

કુન્ત્યુવાચ ॥

કન્યાસ્યહં તુ ધર્મણ સર્વસાક્ષિન્નમામ્યહમ્ ।
તવાપ્યહં ન દુર્વાચ્યા કુલકન્યાસ્મિ સુવ્રત ॥ ૨૪ ॥

સૂર્ય ઉવાચ ।
લજ્જા મે મહતી ચાદ્ય યદિ ગચ્છામ્યહં વૃથા ।
વાચ્યતાં સર્વદેવાનાં ચાસ્યામ્યત્ર ન સંશયઃ ॥ ૨૫ ॥

શપ્સ્યામિ તં દ્વિજં ચાદ્ય યેન મન્નઃ સમર્પિતઃ ।
ત્વાં ચાપિ સુભૃશં કુન્તિ નોચેન્માં ત્વં ભજિષ્યસિ ॥ ૨૬ ॥

કન્યાધર્મઃ સ્થિરસ્તે સ્યાત્ર જ્ઞાસ્યન્તિ જનાઃ કિલ ।
મત્સમસ્તુ તથા પુત્રો ભવિતા તે વરાનને ॥ ૨૭ ॥

ઇત્યુક્ત્વા તરણિઃ કુન્તીં તન્મનસ્કાં સુલજ્જિતામ્ ।
ભુક્ત્વા જગામ દેવેશો વરં દત્વાતિવાઞ્છિતમ્ ॥ ૨૮ ॥

ગર્ભ દધાર સુશ્રોણી સુગુપ્તે મન્દિરે સ્થિતા ।
ધાત્રી વેદ પ્રિયા ચૈકા ન માતા ન જનસ્તથા ॥ ૨૯ ॥

ગુપ્તઃ સન્નિ પુત્રસ્તુ જાતશ્રાતિમનોહરઃ ।
કવચેનાતિરમ્યેણ કુણ્ડલાભ્યાં સમન્વિતઃ ॥ ૩૦ ॥

દ્વિતીય ઇવ સૂર્યસ્તુ કુમાર ઇવ ચાપરઃ ।
કરે કૃત્વાથ ધાત્રેયી તામુવાચ સુલજ્જિતામ્ ॥ ૩૧ ॥

कां चिन्तां करभोरु त्वमाधत्सेऽद्य स्थितास्म्यहम् ।
मञ्जूषायां सुतं कुन्ती मुञ्चन्ती वाक्यमब्रवीत् ॥ ३२ ॥

किं करोमि सुतार्ताहं त्यजे त्वां प्राणवल्लभम् ।
मन्दभाग्या त्यजामि त्वां सर्वलक्षणसंयुतम् ॥ ३३ ॥

पातुत्वां सगुणागुणा भगवती

सर्वेश्वरी याम्बिका

स्तन्यं सैव ददातु विश्वजननी

कात्यायनी कामदा ।

द्रक्ष्येऽहम्मुष्पङ्कुञ्जं सुललितं

प्राणप्रियाहं कदा

त्यक्त्वा त्वां विजने वने रविसुतं

दृष्ट्वा यथा स्वैरिणी ॥ ३४ ॥

पूर्वस्मिन्नपि जन्मनि त्रिजगतां

माता न याराधिता

न ध्यातं पदपङ्कुञ्जं सुष्पकरं

द्रेव्याः शिवायाश्चिरम् ।

तेनाहं सुत दुर्भगास्मि सततं

त्यक्त्वा पुनस्त्वां वने

ताभ्यामि प्रिय पातकं स्मृतवती

बुद्ध्या कृतं यत्स्वयम् ॥ ३५ ॥

सूत उवाच

धृत्युक्त्या तं सुतं कुन्ती मञ्जूषायां धृतं डिल ।

धात्रीहस्ते ददौ भीता जनदर्शनतस्तथा ॥ ३६ ॥

स्नात्वा त्रस्ता तदा कुन्ती पितृवेश्मन्युवास सा ।

मञ्जूषा वडमाना य प्राप्ता ह्यधिरथेन वै ॥ ३७ ॥

राधा सूतस्य भार्या वै तथासौ प्रार्थितः सुतः ।

कर्णोऽबुद्धलवान्वीरः पालितः सूतसन्ननि ॥ ३८ ॥

कुन्ती विवाहिता कन्या पाण्डुना सा स्वयम्बरे ।

माद्री यैवापरा भार्या मद्रराजसुता शुभा ॥ ३९ ॥

મૃગયાં રમમાણસ્તુ વને પાણ્ડુર્મહાબલઃ ।
 જધાન મૃગબુદ્ધ્યા તુ રમમાણં મુનિં વને ॥ ૪૦ ॥
 શમસ્તેન તદા પાણ્ડુર્મુનિના કુપિતેન ચ ।
 સ્ત્રીસડ્ગં યદિ કર્તાસિ તદા તે મરણં ધુવમ્ ॥ ૪૧ ॥
 ઇતિ શમસ્તુ મુનિના પાણ્ડુઃ શોકસમન્વિતઃ ।
 ત્યક્ત્વા રાજ્યં વને વાસં ચકાર ભૃશદુઃખિતઃ ॥ ૪૨ ॥
 કુન્તી માત્રી ચ ભાર્યે દ્વે જગમતુઃ સહ સડ્ગતે ।
 સેવનાર્યં સતીધર્મં સંશ્રિતે મુનિસત્તમાઃ ॥ ૪૩ ॥
 ગડ્ગાતીરે સ્થિતઃ પાણ્ડુર્મુનીનામાશ્રમેષુ ચ ।
 શૃણ્વાનો ધર્મશાસ્ત્રાણિ ચકાર દુશ્વરં તપઃ ॥ ૪૪ ॥
 કથાયાં વર્તમાનાયાં કદાચિદ્ધર્મસંશ્રિતમ્ ।
 અશૃણોદ્ધયનં રાજા સુપૃષ્ઠે મુનિભાષિતમ્ ॥ ૪૫ ॥
 અપુત્રસ્ય ગતિર્નાસ્તિ સ્વર્ગો ગન્તું પરન્તપ ।
 યેન કેનાપ્યુપાયેન પુત્રસ્ય જનનં ચરેત્ ॥ ૪૬ ॥
 અંશજઃ પુત્રિકાપુત્રઃ ક્ષેત્રજો ગોલકસ્તથા ।
 કુણ્ડઃ સહોદ્રઃ કાનીનઃ ક્રીતઃ પ્રામસ્તથા વને ॥ ૪૭ ॥
 દત્તઃ કેનાપિ ચાશક્તૌ ધનગ્રાહિસ્યુતાઃ સ્મૃતાઃ ।
 ઉત્તરોત્તરતઃ પુત્રા નિકૃષ્ટા ઇતિ નિશ્ચયઃ ॥ ૪૮ ॥
 ઇત્યાકર્ણ્ય તદા પ્રાહ કુન્તીં કમલલોચનામ્ ।
 સુતમુત્પાદયાશુ ત્વં મુનિં ગત્વા તપોડન્વિતમ્ ॥ ૪૯ ॥
 મમાણ્યા ન દોષસ્તે પુરા રાણા મહાત્મના ।
 વસિષ્ઠાજ્જનિતઃ પુત્રઃ સૌદાસેનેતિ મે શ્રુતમ્ ॥ ૫૦ ॥
 તં કુન્તી વચનં પ્રાહ મમ મન્ત્રોડસ્તિ કામદઃ ।
 દત્તો દુર્વાસસા પૂર્વં સિદ્ધિદઃ સર્વથા પ્રભો ॥ ૫૧ ॥
 નિમન્ત્રયેડહં યં દેવં મન્ત્રેણાનેન પાર્થિવ ।
 આગચ્છેત્સર્વથાસૌ વૈ મમ પાર્શ્વ નિમન્ત્રિતઃ ॥ ૫૨ ॥
 ભર્તુર્વાક્યેન સા તત્ર સ્મૃત્વા ધર્મં સુરોત્તમમ્ ।

सङ्गम्य सुषुवे पुत्रं प्रथमं य युधिष्ठिरम् ॥ ५३ ॥
वायोर्वृकोदरं पुत्रं जिष्णुं यैव शतक्रतोः ।
वर्षे वर्षे त्रयः पुत्राः कुन्त्या जाता महाबलाः ॥ ५४ ॥
माद्री प्राड पतिं पाण्डुं पुत्रं मे कुरु सत्तम ।
किं करोमि महाराज दुःखं नाशय मे प्रभो ॥ ५५ ॥
प्रार्थिता पतिना कुन्ती ददौ मन्त्रं दयान्विता ।
अेकपुत्रप्रबन्धेन माद्री पतिमते स्थिता ॥ ५६ ॥
स्मृत्वा तदाश्विनौ देवौ मद्रराजसुता सुतौ ।
नकुलः सडदेवश्च सुषुवे वरवर्णिनी ॥ ५७ ॥
अेवं ते पाण्डवाः पञ्च क्षेत्रोत्पन्ताः सुरात्मजाः ।
वर्षवर्षान्तरे जाता वने तस्मिन्द्रजोत्तमाः ॥ ५८ ॥
अेकस्मिन्समये पाण्डुर्माद्रीं दृष्ट्वाथ निर्जने ।
आश्रमे यातिकामार्तो जग्राडागतवैशसः ॥ ५९ ॥
मा मा मा मेति बभ्रुधा निषिद्धोऽपितया भृशम् ।
आलिलिङ्ग प्रियां देवात्पात धरणीतले ॥ ६० ॥
यथा वृक्षगता वल्ली छिन्ने पतति वै द्रुमे ।
तथा सा पतिता बाला कुर्वन्ती रोदनं बभ्रु ॥ ६१ ॥
प्रत्यागता तदा कुन्ती रुदती बालकास्तथा ।
मुनयश्च महाभागाः श्रुत्वा कोलाहलं तदा ॥ ६२ ॥
मृतः पाण्डुस्तदा सर्वे मुनयः संशितव्रताः ।
सडाग्निभिर्विधिं कृत्वा गङ्गातीरे तदादहन् ॥ ६३ ॥
यके सडैव गमनं माद्री दत्त्वा सुतौ शिशू ।
कुन्त्यै धर्मं पुरस्कृत्य सतीनां सत्यकामतः ॥ ६४ ॥
जलदानादिकं कृत्वा मुनयस्तत्र वासिनः ।
पञ्चपुत्रयुतां कुन्तीमनयन्लस्तिनापुरम् ॥ ६५ ॥
तां प्राभां य समाज्ञाय गाङ्गेयो विदुरस्तथा ।
नगरीं धृतराष्ट्रस्य सर्वे तत्र समाययुः ॥ ६६ ॥

पप्रच्छुश्च जनाः सर्वे कस्य पुत्रा वरानने ।
 पाण्डोः शापं समाज्ञाय कुन्ती द्युःपान्विता तदा ॥ ६७ ॥
 तानुवाच सुराणां वै पुत्राः कुरुकुलोद्भवाः ।
 विश्वासार्थं समाहूताः कुन्त्या सर्वे सुरास्तदा ॥ ६८ ॥
 आगत्य भे तदा तैस्तु कथितं नः सुताः किल ।
 भीष्मोऽसत्कृतं वाक्यं देवानां सत्कृताः सुताः ॥ ६९ ॥
 गता नागपुरं सर्वे तानादाय सुतान्वधूम् ।
 भीष्मादयः प्रीतयित्ताः पालयामासुरर्थतः ॥ ७० ॥
 अेवं पार्थाः समुत्पन्ना गाङ्गेयेनाथ पालिताः ॥ ७१ ॥
 इति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां
 द्वितीयस्कन्धे युधिष्ठिरादीनामुत्पत्तिवर्णनं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ २.६ ॥

२.७ सप्तमोऽध्यायः । पाण्डवानां कथानकं मृतानां दर्शनवर्णनम् ।

सूत उवाच ।
 पञ्चानां द्रौपदी भार्या सा मान्या सा पतिव्रता ।
 पञ्च पुत्रास्तु तस्याः स्युर्भर्तृभ्योऽतीव सुन्दराः ॥ १ ॥
 अर्जुनस्य तथा भार्या कृष्णस्य भागिनी शुभा ।
 सुभद्रा या ह्युता पूर्वं जिष्णुना हरिसम्मते ॥ २ ॥
 तस्यां जातो महावीरो निहतोऽसौ रणजिरे ।
 अभिमन्युर्लतास्तत्र द्रौपद्याश्च सुताः किल ॥ ३ ॥
 अभिमन्योर्वरा भार्या वैराठी यातिसुन्दरी ।
 कुलान्ते सुषुवे पुत्रं मृतो बाणगिना शिशुः ॥ ४ ॥
 जिवितः स तु कृष्णेन भागिनेयसुतः स्वयम् ।
 द्रौणिबाणगिनिर्दग्धः प्रतापेनाद्भुतेन य ॥ ५ ॥
 परिक्षीणेषु वंशेषु जातो यस्माद्भरः सुतः ।
 तस्मात्परीक्षितो नाम विख्यातः पृथिवीतले ॥ ६ ॥
 निहतेषु य पुत्रेषु धृतराष्ट्रोऽतिदुःमितः ।
 तस्थौ पाण्डवराज्ये य भीमवाग्बाणपीडितः ॥ ७ ॥

गान्धारी य तथातिष्ठत् पुत्रशोकातुरा भृशम् ।
 सेवां तयोर्दिवारात्रं यकारार्तो युधिष्ठिरः ॥ ८ ॥
 विदुरोऽप्यतिधर्मात्मा प्रज्ञानेत्रमभोधयत् ।
 युधिष्ठिरस्यानुमते भ्रातृपार्श्वे व्यतिष्ठत् ॥ ९ ॥
 धर्मपुत्रोऽपि धर्मात्मा यकार सेवनं पितुः ।
 पुत्रशोकोद्भवं दुःखं तस्य विस्मारयन्निव ॥ १० ॥
 यथा शृणोति वृद्धोऽसौ तथा भीमोऽतिरोषितः ।
 वारबाणोनाडनत्तं तु श्रावयन्संस्थिताञ्जनान् ॥ ११ ॥
 मया पुत्रा उताः सर्वे दृष्टस्यान्धस्य ते रणे ।
 दुःशासनस्य रुधिरं पीतं लृथं तथा भृशम् ॥ १२ ॥
 भुनक्ति पिण्डमन्योऽयं मया दत्तं गतत्रपः ।
 ध्वाङ्गवद्वा श्रवण्यापि वृथा ज्वलत्यसौ जनः ॥ १३ ॥
 अवेविधानि उक्षाणि श्रावयत्यनुवासरम् ।
 आश्वासयति धर्मात्मा मूर्खोऽयमिति य ब्रुवन् ॥ १४ ॥
 अष्टादशैव वर्षाणि स्थित्वा तत्रैव दुःभितः ।
 धृतराष्ट्रो वने यानं प्रार्थयामास धर्मजम् ॥ १५ ॥
 अयायत धर्मपुत्रं धृतराष्ट्रो महीपतिः ।
 पुत्रेभ्योऽलं ददाभ्यधे निर्वापं विधिपूर्वकम् ॥ १६ ॥
 वृकोदरेण सर्वेषां कृतमत्रौर्ध्वद्वैलिकम् ।
 न कृतं मम पुत्राणां पूर्ववैरमनुस्मरन् ॥ १७ ॥
 ददासि येद्धनं मलयं कृत्वा यैवोर्ध्वद्वैलिकम् ।
 गमिष्येऽलं वनं तप्तुं तपः स्वर्गकृत्वप्रदम् ॥ १८ ॥
 अेकान्ते विदुरेणोक्तो राजा धर्मसुतः शुचिः ।
 धनं दातुं मनश्चक्रे धृतराष्ट्राय चार्थिने ॥ १९ ॥
 समाहूय निजान्मर्वानुवाय पृथिवीपतिः ।
 धनं दास्ये मलाभागाः पित्रे निर्वापकामिने ॥ २० ॥
 तच्छ्रुत्वा वयनं भ्रातुर्न्येष्ठस्यामिततेजसः ।

सङ्ग्रहेऽस्य महाबाहुर्मरुतिः कुपितोऽब्रवीत् ॥ २१ ॥

धनं दैयं महाभाग दुर्योधनखिताय किम् ।

अन्योऽपि सुभमाप्नोति भूर्भूतं किमतः परम् ॥ २२ ॥

तव दुर्मन्त्रिनेनाथ दुःखं प्राप्ता वने वयम् ।

द्रौपदी च महाभागा समानीता दुरात्मना ॥ २३ ॥

विराटभवने वासः प्रसादात्तव सुव्रत ।

दासत्वं यं कृतं सर्वैर्मत्स्यस्यामितविडम्बैः ॥ २४ ॥

देविता त्वं न येज्जयेष्ठः प्रभवत्सङ्क्षयः कथम् ।

सूपकारो विराटस्य उत्वाभूवं तु मागधम् ॥ २५ ॥

भृङ्गला कथं जिष्णुर्भवद्भालस्य नर्तकः ।

कृत्वा वेषं महाबाहुर्योषाया वासवात्मजः ॥ २६ ॥

गाण्डीवशोभितौ हस्तौ कृतौ कङ्कुणशोभितौ ।

मानुषं च वपुः प्राप्य किं दुःखं स्यादतः परम् ॥ २७ ॥

दृष्ट्वा वेणीं कृतां मूर्ध्नि कञ्जलं लोचने तथा ।

असिं गृहीत्वा तरसा छेद्मथलं नान्यथा सुभम् ॥ २८ ॥

अपृष्ट्वा च महीपालं निक्षिप्तोऽग्निर्मया गृहे ।

दग्धुकामश्च पापात्मा निर्दग्धोऽसौ पुरोचनः ॥ २९ ॥

कीयका निहताः सर्वे त्वामपृष्ट्वा जनाधिप ।

न तथा निहताः सर्वे सभार्या धृतराष्ट्रजः ॥ ३० ॥

भूर्भूतं तव राजेन्द्र गन्धर्वेभ्यश्च मोक्षिताः ।

दुर्योधनाद्यः कामं शत्रवो निगडीकृताः ॥ ३१ ॥

दुर्योधनखितायाद्य धनं दातुं त्वमिच्छसि ।

नालं ददे महीपाल सर्वथा प्रेरितस्त्वया ॥ ३२ ॥

धृत्युक्त्वा निर्गते भीमे त्रिभिः परिवृतो नृपः ।

ददौ वित्तं सुबहुलं धृतराष्ट्राय धर्मजः ॥ ३३ ॥

कारयामास विधिवत्पुत्राणां शौर्ध्वदंडिकम् ।

ददौ दानानि विप्रेभ्यो धृतराष्ट्रोऽम्बिकासुतः ॥ ३४ ॥

कृत्वौर्ध्वद्वैडिकं सर्वं गान्धारीसङ्घितो नृपः ।
 प्रविवेश वनं तूर्णं कुन्त्या य विदुरेण य ॥ ३५ ॥
 सञ्जयेन परिज्ञातो निर्गतोऽसौ मडामतिः ।
 पुत्रैर्निवार्यमाणपि शूरसेनसुता गता ॥ ३६ ॥
 विलपन्भीमसेनोऽपि तथान्ये यापि कौरवाः ।
 गङ्गातीरात्परावृत्य ययुः सर्वे गजाह्वयम् ॥ ३७ ॥
 ते गत्वा जाह्नवीतीरे शतयूपाश्रमं शुभम् ।
 कृत्वा तृणैः कुटीं तत्र तपस्तेषुः समाहिताः ॥ ३८ ॥
 गतान्यध्वानि षट् तेषां यदा याता हि तापसाः ।
 युधिष्ठिरस्तु विरडाधनुजानिदमभवीत् ॥ ३९ ॥
 स्वप्ने दृष्टा मया कुन्ती दुर्भला वनसंस्थिता ।
 मनो मे जायते द्रष्टुं मातरं पितरौ तथा ॥ ४० ॥
 विदुरं य मडात्मानं सञ्जयं य मडामतिम् ।
 रोयते यदि वः सर्वान् प्रजाम् षति मे मतिः ॥ ४१ ॥
 ततस्ते भ्रातरः सर्वे सुभद्रा द्रौपदी तथा ।
 वैराटी य मडाभागा तथा नागरिको जनः ॥ ४२ ॥
 प्राप्ताः सर्वजनैः सार्धं पाण्डवा दर्शनोत्सुकाः ।
 शतयूपाश्रमं प्राप्य ददृशुः सर्वे अत्र ते ॥ ४३ ॥
 विदुरो न यदा दृष्टो धर्मस्तं पृष्टवांस्तदा ।
 क्वास्ते स विदुरो धीमांस्तमुवायाम्बिकासुतः ॥ ४४ ॥
 विरक्तश्चरते क्षत्ता निरीडो निष्परिग्रहः ।
 कुतोऽप्येकान्तसंवासी ध्यायतेऽन्तः सनातनम् ॥ ४५ ॥
 गङ्गां गच्छन्दितीयेऽह्नि वने राजा युधिष्ठिरः ।
 ददर्श विदुरं क्षामं तपसा संशितप्रतम् ॥ ४६ ॥
 दृष्ट्वोवाय महीपालो वन्देऽहं त्वां युधिष्ठिरः ।
 तस्थौ श्रुत्वा य विदुरः स्थाणुभूतं ध्यानधः ॥ ४७ ॥
 क्षणेन विदुरस्यास्यान्निःसृतं तेज अद्भुतम् ।
 लीनं युधिष्ठिरस्यास्ये धर्माशत्वात्परस्परम् ॥ ४८ ॥

क्षत्ता जडौ तदा प्राणाञ्छुशोयाति युधिष्ठिरः ।
 दाडार्थं तस्य देहस्य कृतवानुद्यमं नृपः ॥ ४९ ॥
 शृण्वतस्तु तदा राज्ञो वागुवायाशरीरिणी ।
 विरक्तोऽयं न दाडार्थो यथेष्टं गच्छ भूपते ॥ ५० ॥
 श्रुत्वा ते भ्रातरः सर्वे सस्नुर्गङ्गाजलेऽमले ।
 गत्वा निवेदयामासुर्धृतशस्त्राय विस्तरात् ॥ ५१ ॥
 स्थितास्तत्राश्रमे सर्वे पाण्डवा नागरैः सह ।
 तत्र सत्यवतीसूनुर्नारदश्च समागतः ॥ ५२ ॥
 मुनयोऽन्ये मलात्मानश्चागता धर्मनन्दनम् ।
 कुन्ती प्राड तदा व्यासं संस्थितं शुभदर्शनम् ॥ ५३ ॥
 कृष्णः कर्णस्तु पुत्रो मे जातमात्रस्तु वीक्षितः ।
 मनो मे तप्यतेऽत्यर्थं दर्शयस्व तपोधन ॥ ५४ ॥
 समर्थोऽसि मलाभाग डुरु मे वाञ्छितं प्रभो ।
 गान्धार्युवाच ।
 दुर्योधनो रणेऽगच्छद्भीक्षितो न मया मुने ॥ ५५ ॥
 तं दर्शय मुनिश्रेष्ठ पुत्रं मे त्वं सडानुजम् ।
 सुभद्रोवाच ।
 अभिमन्युं मलावीरं प्राणादध्यधिकं प्रियम् ॥ ५६ ॥
 द्रष्टुं कामास्मि सर्वज्ञ दर्शयाद्ये तपोधन ।
 सूत उवाच ।
 अवेदिविधानि वाङ्मयानि श्रुत्वा सत्यवतीसुतः ॥ ५७ ॥
 प्राणायामं ततः कृत्वा दध्यौ देवीं सनातनीम् ।
 सन्ध्याकालेऽथ सम्प्राप्ते गङ्गायां मुनिसत्तमः ॥ ५८ ॥
 सर्वास्तांश्च समाहूय युधिष्ठिरपुरोगमान् ।
 तुष्टाव विश्वजननीं स्नात्वा पुण्यसरिज्जले ॥ ५९ ॥
 प्रकृतिं पुरुषारामां सगुणां निर्गुणां तथा ।
 देवदेवीं ब्रह्मरूपां मणिद्वीपाधिवासिनीम् ॥ ६० ॥

यदा न वेधा न य विष्णुरीश्वरो
न वासवो नैव जलाधिपस्तथा ।
न वित्तपो नैव यमश्च पावक-
स्तदासि देवि त्वमहं नमामि ताम् ॥ ६१ ॥

जलं न वायुर्न धरा न याम्भरं
गुणा न तेषां य न येन्द्रियाण्यहम् ।
मनो न भुद्धिर्न य तिग्मगुः शशी
तदासि देवि त्वमहं नमामि ताम् ॥ ६२ ॥

धर्मं श्रुवोक्तं समाधाय चित्ते
गुणैर्विद्गुकोशं य नीत्वा समाधौ ।
स्थिता कल्पकालं नयस्यात्मतन्त्रा
न कोऽप्यस्ति वेत्ता विवेकं गतोऽपि ॥ ६३ ॥

प्रार्थयत्येष मां लोको मृतानां दर्शनं पुनः ।
नाहं क्षमोऽस्मि मातस्त्वं दर्शयाशु जनान्मृतान् ॥ ६४ ॥

सूत उवाच ।
श्रेयं स्तुता तदा देवी माया श्रीभुवनेश्वरी ।
स्वर्गाद्याल्लूय सर्वान्वै दर्शयामास पार्थिवान् ॥ ६५ ॥

दृष्ट्वा कुन्ती य गान्धारी सुभद्रा य विराट्जा ।
पाण्डवा मुमुक्षुः सर्वे वीक्ष्य प्रत्यागतान्स्वकान् ॥ ६६ ॥

पुनर्विसर्जितास्तेन व्यासेनामिततेजसा ।
स्मृत्वा देवीं महामायामिन्द्रजालमिवोद्यतम् ॥ ६७ ॥

तदा पृष्ट्वा ययुः सर्वे पाण्डवा मुनयस्तथा ।
राजा नागपुरं प्रागः कुर्वन् व्यासकथां पथि ॥ ६८ ॥

एतौ श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां द्वितीयस्कन्धे
पाण्डवानां कथानकं मृतानां दर्शनवर्णनं नाम सप्तमोऽध्यायः ॥ २.७ ॥

२.८ अष्टमोऽध्यायः । रुरुयस्त्रिवर्णनम् ।

सूत उवाच ।

ततो दिने तृतीये य धृतराष्ट्रः स भूपतिः ।
 दावाग्निना वने दग्धः सभार्यः कुन्तिसंयुतः ॥ १ ॥
 सञ्जयस्तीर्थयात्रायां गतस्त्यक्त्वा महीपतिम् ।
 श्रुत्वा युधिष्ठिरो राजा नारदाद्गुह्यमाप्तवान् ॥ २ ॥
 षट्त्रिंशेऽथ गते वर्षे कौरवाणां क्षयात्पुनः ।
 प्रभासे यादवाः सर्वे विप्रशापात्क्षयं गताः ॥ ३ ॥
 ते पीत्वा महिरां मत्ताः कृत्वा युद्धं परस्परम् ।
 क्षयं प्राप्ता मडात्मानः पश्यतो रामकृष्णयोः ॥ ४ ॥
 देहं तत्याज रामस्तु कृष्णः कमललोचनः ।
 व्याधभाण्डतः शापं पालयन्भगवान्हरिः ॥ ५ ॥
 वसुदेवस्तु तस्थुत्वा देहत्यागं उदरेथ ।
 जडौ प्राणाञ्छुचीन्कृत्वा शित्ते श्रीभुवनेश्वरीम् ॥ ६ ॥
 अर्जुनस्तु ततो गत्वा प्रभासे यातिदुःभितः ।
 संस्कारं तत्र सर्वेषां यथायोग्यं यकार उ ॥ ७ ॥
 समीक्ष्याथ उदरेहं कृत्वा काष्ठस्य सञ्चयम् ।
 अष्टाभिः सड पत्नीभिर्दाडयामास पार्थिवः ॥ ८ ॥
 देहं रामस्य रेवत्या सड दग्ध्वा विभावसौ ।
 अर्जुनो द्वारकामेत्य पुरान्निष्कामयञ्जनम् ॥ ९ ॥
 पुरी सा वासुदेवस्य प्लावितोदधिना ततः ।
 अर्जुनः सर्वलोकांश्चै गृहीत्वा निर्गतस्तदा ॥ १० ॥
 कृष्णपत्न्यस्तदा मार्गे यौराभीरैश्च लुण्ठिता ।
 धनं सर्वं गृहीतं य निस्तेजश्चार्युनोऽभवत् ॥ ११ ॥
 छन्द्रप्रस्थे समागत्य वञ्जो राजा कृतस्तदा ।
 अनिश्चसुतो नाम्ना पार्थनामिततेजसा ॥ १२ ॥
 व्यासाय कथितं दुःखं तेनोक्तोऽसौ मडारथः ।
 पुनर्यदा हरिस्त्वग्य भवितासि मडामते ॥ १३ ॥
 तदा तेजस्तवात्युगं भविष्यति पुनर्युगे ।
 तस्थुत्वा वयनं पार्था गत्वा नागपुरेऽर्जुनः ॥ १४ ॥

द्युःप्नितो धर्मराजानं वृत्तान्तं सर्वमब्रवीत् ।
 दैवत्यांगं हरेः श्रुत्वा यादवानां क्षयं तथा ॥ १५ ॥
 गमनाय मतिं यत्के राजा डैमायलं प्रति ।
 षट्त्रिंशद्दार्षिकं राजये स्थापयित्वोत्तरासुतम् ॥ १६ ॥
 निर्जगाम वनं राजा द्रौपद्या भ्रातृभिः सह ।
 षट्त्रिंशथ्यैव वर्षाणि कृत्वा राज्यं गजाह्वये ॥ १७ ॥
 गत्वा डिमायले षट् ते जडुः प्राणान्मृथासुताः ।
 परीक्षिदपि राजर्षिः प्रजाः सर्वाः सुधार्मिकः ॥ १८ ॥
 अपालयथ्य राजेन्द्रः षष्टिवर्षाण्यतन्द्रितः ।
 बभूव मृगयाशीलो जगाम य वनं मडत् ॥ १९ ॥
 विद्धं मृगं विचिन्वानो मध्याह्ने भूपतिः स्वयम् ।
 तृषितश्च परिश्रान्तः क्षुधितश्चोत्तरासुतः ॥ २० ॥
 राजा धर्मोऽसन्तमो ददर्श मुनिमन्तिके ।
 ध्याने स्थितं मुनिं राजा जलं पप्रच्छ यातुरः ॥ २१ ॥
 नोवाय किञ्चिन्मौनस्थश्चुकोप नृपतिस्तदा ।
 मृतं सर्पं तदादाय धनुष्कोटया तृषातुरः ॥ २२ ॥
 कलिनाविष्टयितस्तु कण्ठे तस्य न्यवेशयत् ।
 आरोपिते तथा सर्पे नोवाय मुनिसत्तमः ॥ २३ ॥
 न ययाल समाधिस्थो राजापि स्वगुलं गतः ।
 तस्य पुत्रोऽतितेजस्वी गविजातो महातपाः ॥ २४ ॥
 महाशक्तोऽथ शुश्राव कीडमानो वनान्तिके ।
 मित्राण्यालुश्च तत्पुत्रं पितुः कण्ठे तवाधुना ॥ २५ ॥
 लम्बितोऽस्ति मृतः सर्पः केनापीति मुनीश्वर ।
 तेषां तद्भयनं श्रुत्वा युकोपातिशयं तदा ॥ २६ ॥
 शशाप नृपतिं कुब्धो गृहीत्वाशु करे जलम् ।
 पितुः कण्ठेऽद्य मे येन विनिक्षिप्तो मृतोरगः ॥ २७ ॥
 तक्षकः सभरात्रेण तं दृशेत्पापपूरुषम् ।

मुनेः शिष्योऽथ राजानं समुपेत्य गृहे स्थितम् ॥ २८ ॥
 शापं निवेदयामास मुनिपुत्रेण चार्पितम् ।
 अभिमन्युसुतः श्रुत्वा शापं दत्तं द्विजेन वै ॥ २९ ॥
 अनिवार्यं च विज्ञाय मन्त्रिवृद्धानुवाच ७ ।
 शमोऽहं द्विजगुणेण मम द्वेषादसंशयम् ॥ ३० ॥
 किं विधेयं मयामात्या उपायश्चिन्त्यतामिह ।
 मृत्युः किलानिवार्योऽसौ वदन्ति वेदवादिनः ॥ ३१ ॥
 यत्नस्तथापि शास्त्रोक्तः कर्तव्यः सर्वथा भुधैः ।
 उपायवादिनः डेयित्प्रवदन्ति मनीषिणः ॥ ३२ ॥
 विज्ञोपायेन सिध्यन्ति कार्याणि नेतरस्य च ।
 मणिमन्त्रौषधीनां वै प्रभावाः भलु दुर्विदः ॥ ३३ ॥
 न भवेदिति किं तैस्तु मणिमद्भिः सुसाधितैः ।
 सर्पदृष्टा पुरा भार्या मुनेः सञ्ज्विता मृता ॥ ३४ ॥
 दत्त्वार्धमायुषस्तेन मुनिना सा वराप्सराः ।
 भवितव्ये न विश्वासः कर्तव्यः सर्वथा भुधैः ॥ ३५ ॥
 प्रत्यक्षं तत्र दृष्टान्तं पश्यन्तु सचिवाः किल ।
 द्रिदि कोऽपि पृथिव्यां वा दृश्यते पुरुषः क्वचित् ॥ ३६ ॥
 दैवे मतिं समाधाय यस्तिष्ठेत्तु निरुधमः ।
 विरक्तस्तु यतिर्भूत्वा भिक्षार्थं याति सर्वथा ॥ ३७ ॥
 गृहस्थानां गृहे काममाहूतो वाथवान्यथा ।
 यदृच्छयोपपन्नं च क्षिप्तं केनापि वा मुष्णे ॥ ३८ ॥
 उधमेन विना यास्यादुदरे संविशेत्कथम् ।
 प्रयत्नश्चोधमे कार्या यदा सिद्धिं न याति येत् ॥ ३९ ॥
 तदा दैवं स्थितं येति चित्तमालम्बयेद्बुधः ।
 मन्त्रिण उच्युः ।
 को मुनिर्येन दत्त्वार्धमायुषो ज्विता प्रिया ॥ ४० ॥
 कथं मृता मळाराज तन्नो ब्रूहि सविस्तरम् ।
 राजोवाच ।

भृगोर्भार्या वरारोडा पुलोमा नाम सुन्दरी ॥ ४१ ॥
 तस्यां तु व्यवनो नाम मुनिर्जातोऽतिविश्रुतः ।
 व्यवनस्य य शर्यातिः सुकन्या नाम सुन्दरी ॥ ४२ ॥
 तस्यां जज्ञे सुतः श्रीमान्प्रमतिर्नाम विश्रुतः ।
 प्रमतेस्तु प्रिया भार्या प्रतापी नाम विश्रुता ॥ ४३ ॥
 रुर्नाम सुतो जातस्तथा परमतापसः ।
 तस्मिंश्च समये कश्चित्स्थूलकेशश्च विश्रुतः ॥ ४४ ॥
 बभूव तपसा युक्तो धर्मात्मा सत्यसम्मतः ।
 अेतस्मिन्नन्तरे मान्या मेनका य वराप्सराः ॥ ४५ ॥
 क्रीडां यके नदीतीरे त्रिषु लोकेषु सुन्दरी ।
 गर्भं विश्वावसोः प्राप्य निर्गता वरवर्णिनी ॥ ४६ ॥
 स्थूलकेशाश्रमे गत्वा विससर्ज वराप्सराः ।
 कन्यकां य नदीतीरे त्रिषु लोकेषु सुन्दरीम् ॥ ४७ ॥
 दृष्ट्वानाथां तदा कन्यां जग्राड मुनिसत्तमः ।
 पुपोष स्थूलकेशस्तु नाम्ना यके प्रमद्गराम् ॥ ४८ ॥
 सा काले यौवनं प्राप्ता सर्वलक्षासंयुता ।
 रुरुर्दृष्ट्वाय तां भालां कामभाषार्णितो ज्यभूत् ॥ ४९ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां
 द्वितीयस्कन्धे रुरुश्चित्रवर्णनं नामाष्टमोऽध्यायः ॥ २.८ ॥

२.९ नवमोऽध्यायः । परीक्षिद्राज्ञो गुप्तगृहे वासवर्णनम् ।

परीक्षिदुवाच ।
 कामार्तः स मुनिर्गत्वा रुरुः सुप्तो निजाश्रमे ।
 पिता पप्रच्छ दीनं तं किं रुरो विमना असि ॥ १ ॥
 स तमाडातिकामार्तः स्थूलकेशस्य याश्रमे ।
 कन्या प्रमद्गरा नाम सा मे भार्या भवेदिति ॥ २ ॥
 स गत्वा प्रमतिस्तूर्णं स्थूलकेशं महामुनिम् ।
 प्रभुल्य सुमुपं कृत्वा यथाये तां वराननाम् ॥ ३ ॥

ददौ वाचं स्थूलकेशः प्रदास्यामि शुभेऽहनि ।
 विवाहार्थं य सभ्मारं रथयामासतुर्वने ॥ ४ ॥
 प्रमतिः स्थूलकेशश्च विवाहार्थं समुद्यतौ ।
 बभूवतुर्भडात्मानौ समीपस्थौ तपोवने ॥ ५ ॥
 तस्मिन्नवसरे कन्या रमभाषा गृडाङ्गणे ।
 प्रसुप्तं पन्नगं पादेनास्पृशय्यारुलोचना ॥ ६ ॥
 दृष्टा तु पन्नगेनाथ सा ममार वराङ्गना ।
 कोलाहलस्तदा जातो मृतां दृष्ट्वा प्रमद्वराम् ॥ ७ ॥
 मिलिता मुनयः सर्वे युक्कुशुः शोकसंयुताः ।
 भूमौ तां पतितां दृष्ट्वा पिता तस्यातिदुःभितः ॥ ८ ॥
 रुरोद विगतप्राणां दीप्यमानां सुतेजसा ।
 रुरुः श्रुत्वा तदाकन्दं दर्शनार्थं समागतः ॥ ९ ॥
 ददृश पतितां तत्र सञ्जुवामिव कामिनीम् ।
 रुदन्तं स्थूलकेशं य दृष्ट्वान्यानृषिसत्तमान् ॥ १० ॥
 रुरुः स्थानाद्बहिर्गत्वा रुरोद विरडाङ्गुलः ।
 अहो दैवेन सर्पोऽयं प्रेषितः परमाद्भुतः ॥ ११ ॥
 मम शर्मविधाताय दुःखतेतुरयं किल ।
 किं करोमि क्व गच्छामि मृता मे प्राणवल्लभा ॥ १२ ॥
 न वै जिवितुमिच्छामि वियुक्तः प्रिययानया ।
 नालिङ्गिता वरारोहा न मया युष्मिन्ता मुष्णे ॥ १३ ॥
 न पाणिग्रहणं प्राप्तं मन्दभाग्येन सर्वथा ।
 लाजाहोमस्तथा यात्रौ न कृतस्त्वनया सह ॥ १४ ॥
 मानुष्यं धिगिदं कामं गच्छन्त्वद्य ममासवः ।
 दुःभितस्य न वा मृत्युर्वाञ्छितः समुपैति हि ॥ १५ ॥
 सुभं तर्हि कथं द्रिव्यमाप्यते भुवि वाञ्छितम् ।
 प्रपतामि ह्रदे घोरे पावके प्रपताम्यहम् ॥ १६ ॥
 विषमग्नि गले पाशं कृत्वा प्राणांस्त्यजाम्यहम् ।

विलप्यैवं रुरुस्तत्र विचार्य मनसा पुनः ॥ १७ ॥

उपायं चिन्तयामास स्थितस्तस्मिन्नधीतटे ।

मरणात्किं क्लमं मे स्यादात्मडत्या दुरत्यया ॥ १८ ॥

दुःप्पितश्च पिता मे स्याज्जननी यातिदुःप्पिता ।

दैवस्तुष्टो भवेत्कामं दृष्ट्वा मां त्यक्तञ्जवितम् ॥ १९ ॥

सर्वः प्रमुदितश्च स्थान्मत्क्षये नात्र संशयः ।

उपकारः प्रियायाः कः परलोके भवेदपि ॥ २० ॥

मृते मय्यात्मघातेन विरडात्पीडितेऽपि य ।

परलोके प्रिया सापि न मे स्यादात्मघातिनः ॥ २१ ॥

अेतदर्थं मृते दौषा मयि नैवामृते पुनः ।

विमृश्यैव रुरुस्तत्र स्नात्वायम्य शुचिः स्थितः ॥ २२ ॥

अभ्रवीद्भयनं कृत्वा जलं पाषाणवसौ मुनिः ।

यन्मया सुकृतं किञ्चित्कृतं देवार्थनादिकम् ॥ २३ ॥

गुरवः पूजिता भक्त्या हुतं जभं तपः कृतम् ।

अधीतास्त्वभिला वेदा गायत्री संस्कृता यद्वि ॥ २४ ॥

रविराराधितस्तेन सञ्जवतु मम प्रिया ।

यद्वि ज्वेन्न मे कान्ता त्यजे प्राणानलं ततः ॥ २५ ॥

धृत्युक्त्वा तज्जलं भूमौ शिक्षेपाराध्य देवताः ।

राजोवाय ।

अेवं विलपतस्तस्य भार्यया दुःप्पितस्य य ॥ २६ ॥

देवदूतस्तदाभ्येत्य वाक्यमाड रुरुं ततः ।

देवदूत उवाच ।

माकार्षीः साडसं ब्रह्मन्कथं ज्वेन्मृता प्रिया ॥ २७ ॥

गतायुरेषा सुश्रोणी गन्धर्वाप्सरसोः सुता ।

अन्यां कामय यार्वङ्गीं मृतेयं याविवाडिता ॥ २८ ॥

किं रोद्विषि सुदुर्बुद्धे का प्रीतिस्तेऽनया सड ।

रुरुरुवाच ।

देवदूत न यान्यां वै वशिष्वाभ्यडमङ्गनाम् ॥ २९ ॥

यद्वि ज्वेन्न ज्वेद्वा मर्तव्यं याधुना मया ।
 राज्ञोवाच ।
 विदित्वेति उहं तस्य देवदूतो मुदान्वितः ॥ ३० ॥
 उवाच वयनं तथ्यं सत्यं यातिमनोहरम् ।
 उपायं शृणु विप्रेन्द्र विडितं यत्सुरैः पुरा ॥ ३१ ॥
 आयुषोऽर्धप्रदानेन ज्वयथाशु प्रमद्वराम् ।
 रुरुवाच ।
 आयुषोऽर्धं प्रयच्छामि कन्यायै नात्र संशयः ॥ ३२ ॥
 अथ प्रत्यावृतप्राणा प्रोत्तिष्ठतु मम प्रिया ।
 विश्वावसुस्तदा तत्र विमानेन समागतः ॥ ३३ ॥
 ज्ञात्वा पुत्रीं मृतां याशु स्वर्गलोकात्प्रमद्वराम् ।
 ततो गन्धर्वराजश्च देवदूतश्च सत्तमः ॥ ३४ ॥
 धर्मराजमुपेत्येहं वयनं प्रत्यभाषताम् ।
 धर्मराज रुरोः पत्नी सुता विश्वावसोस्तथा ॥ ३५ ॥
 मृता प्रमद्वरा कन्या दृष्टा सर्पेण याधुना ।
 सा रुरोरायुषोऽर्धेन मर्तुङ्कामस्य सूर्यज ॥ ३६ ॥
 समुत्तिष्ठतु तन्वद्गौ प्रतथर्याप्रभावतः ।
 धर्म उवाच ।
 विश्वावसुसुतां कन्यां देवदूत यदीच्छसि ॥ ३७ ॥
 उत्तिष्ठत्वायुषोऽर्धेन रुरुं गत्वा त्वमर्षय ।
 राज्ञोवाच ।
 अवेमुक्तस्ततो गत्वा ज्वयित्वा प्रमद्वराम् ॥ ३८ ॥
 रुरोः समर्पयामास देवदूतस्त्वरान्वितः ।
 ततः शुभेऽङ्घ्रि विधिना रुरुणापि विवाडिता ॥ ३९ ॥
 इत्थं योपाययोगेन मृताप्युज्ज्विता तदा ।
 उपायस्तु प्रकर्तव्यः सर्वथा शास्त्रसम्मतः ॥ ४० ॥
 मणिमन्त्रौषधीभिश्च विधिवत्प्राणरक्षणे ।
 इत्युक्त्वा सचिवान् राजा कल्पयित्वा सुरक्षकान् ॥ ४१ ॥

कारयित्वाथ प्रासादं समभूमिकमुत्तमम् ।
 आरुरोढोत्तरासूनुः सथिवैः सड तत्क्षणम् ॥ ४२ ॥
 मणिमन्त्रधराः शूराः स्थापितास्तत्र रक्षणे ।
 प्रेषयामास भूपालो मुनिं गौरमुभं ततः ॥ ४३ ॥
 प्रसादार्यं सेवकस्य क्षमस्वेति पुनः पुनः ।
 ब्राह्मणान्सिद्धमन्त्रज्ञान् रक्षणार्थमितस्ततः ॥ ४४ ॥
 मन्त्रिपुत्रः स्थितस्तत्र स्थापयामास दन्तिनः ।
 न कश्चिदारुहेतत्र प्रासादे यातिरक्षिते ॥ ४५ ॥
 वातोऽपि न यरेतत्र प्रवेशे विनिवार्यते ।
 भक्ष्यभोज्यादिकं राजा तत्रस्थश्च यकार सः ॥ ४६ ॥
 स्तानसन्ध्यादिकं कर्म तत्रैव विनिवर्त्य य ।
 राजकार्याणि सर्वाणि तत्रस्थश्चाकरोन्नृपः ॥ ४७ ॥
 मन्त्रिभिः सड सम्मन्त्र्य गणयन्ट्विसानपि ।
 कश्चिच्च कश्यपो नाम ब्राह्मणो मन्त्रिसत्तमः ॥ ४८ ॥
 शुश्राव य तथा शापं प्राप्तं राज्ञा मडात्मना ।
 स धनार्थी द्विजश्रेष्ठः कश्यपः समयिन्तयत् ॥ ४९ ॥
 व्रजामि तत्र यत्रास्ते शमो राजा द्विजेन ड ।
 एति कृत्वा मतिं विप्रः स्वगुडान्निःसृतः पथि ॥ ५० ॥
 कश्यपो मन्त्रविद्विद्ब्रान्धनार्थी मुनिसत्तमः ॥ ५१ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणेऽष्टादशसाडस्यां संछितायां द्वितीयस्कन्धे
 परीक्षिद्राज्ञो गुप्तगृहे वासवार्जनं नाम नवमोऽध्यायः ॥ २.९ ॥

२.१० दशमोऽध्यायः । परीक्षिन्मरणम् ।

सूत उवाच ।
 तस्मिन्नेव दिने नाम्ना तक्षकस्तं नृपोत्तमम् ।
 शमं ज्ञात्वा गुडात्तूर्णं निःसृतः पुरुषोत्तमः ॥ १ ॥
 वृद्धब्राह्मणवेषेण तक्षकः पथि निर्गतः ।
 अपश्यत्कश्यपं मार्गे व्रजन्तं नृपतिं प्रति ॥ २ ॥

તમપૃથ્થત્પન્નગોડસૌ બ્રાહ્મણં મન્ત્રવાદિનમ્ ।
કવ ભવાંસ્ત્વરિતો યાતિ કિઞ્ચ કાર્યં ચિકીર્ષતિ ॥ ૩ ॥

કશ્યપ ઉવાચ ।

પરીક્ષિતં નૃપશ્રેષ્ઠં તક્ષકશ્ચ પ્રધક્ષ્યતિ ।
તત્રાહં ત્વરિતો યામિ નૃપં કર્તુમપજ્વરમ્ ॥ ૪ ॥

મન્ત્રોડસ્તિ મમ વિપ્રેન્દ્ર વિષનાશકરઃ કિલ ।
જીવચિષ્યામ્યહં તં વૈ જીવિતવ્યેડયુના કિલ ॥ ૫ ॥

તક્ષક ઉવાચ ।
અહં સ પન્નગો બ્રહ્મંસ્તં ધક્ષ્યામિ મહીપતિમ્ ।
નિવર્તસ્વ ન શક્તસ્ત્વં મયા દષ્ટં ચિકિત્સિતુમ્ ॥ ૬ ॥

કશ્યપ ઉવાચ ।

અહં દષ્ટં ત્વયા સર્પ નૃપં શમં દ્વિજેન વૈ ।
જીવચિષ્યામ્યસન્દેહં કામં મન્ત્રભવેન વૈ ॥ ૭ ॥

તક્ષક ઉવાચ ।
યદિ ત્વં જીવિતું યાસિ મયા દષ્ટં નૃપોત્તમમ્ ।
મન્ત્રશક્તિભલં વિપ્ર દર્શય ત્વં મમાનઘ ॥ ૮ ॥

ધક્ષ્યામ્યેનં ચ ન્યગ્રોધં વિષદંટ્રાભિરઘ વૈ ।

કશ્યપ ઉવાચ ।
જીવચિષ્ઠે ત્વયા દષ્ટં દગ્ધં વા પન્નગોત્તમ ॥ ૯ ॥

સૂત ઉવાચ ।
અદશત્પન્નગો વૃક્ષં ભસ્મસાચ્ય ચકાર તમ્ ।
ઉવાચ કશ્યપં ભૂયો જીવયૈનં દ્વિજોત્તમ ॥ ૧૦ ॥

દૃષ્ટ્વા ભસ્મીકૃતં વૃક્ષં પન્નગેન વિષાગ્નિના ।
સર્વં ભસ્મ સમાહૃત્ય કશ્યપો વાક્યમબ્રવીત્ ॥ ૧૧ ॥

પશ્ય મન્ત્રભલં મેડઘ ન્યગ્રોધં પન્નગોત્તમ ।
જીવયામ્યઘ વૃક્ષં વૈ પશ્યતસ્તે મહાવિષ ॥ ૧૨ ॥

ઇત્યુક્ત્વા જલમાદાય કશ્યપો મન્ત્રવિત્તમઃ ।
સિષેચ ભસ્મરાશિં તં મન્ત્રિતેનૈવ વાશિણા ॥ ૧૩ ॥

तद्भारिसेयनाज्जातो न्यग्रोधः पूर्ववच्छुभः ।
 विस्मयं तक्षकः प्राप्नो दृष्ट्वा तं श्रुवितं नगम् ॥ १४ ॥
 तमाह कश्यपं नागः किमर्थं ते पस्त्रिमः ।
 सम्पादयामि तं कामं ब्रूहि वाऽव वाञ्छितम् ॥ १५ ॥
 कश्यप उवाच ।
 वित्तार्थी नृपतिं मत्वा शप्तं पन्नग निःसृतः ।
 गृहादहं योपकर्तुं विधेया नृपसत्तमम् ॥ १६ ॥
 तक्षक उवाच ।
 वित्तं गृहाण विप्रेन्द्र यावद्विच्छसि पार्थिवात् ।
 ददामि स्वगृहं याहि सकामोऽहं भवाम्यतः ॥ १७ ॥
 सूत उवाच ।
 तस्थुत्वा वचनं तस्य कश्यपः परमार्थवित् ।
 शिन्तयामास मनसा किं करोमि पुनः पुनः ॥ १८ ॥
 धनं गृहीत्वा स्वगृहं प्रयामि यद्यहं पुनः ।
 भविष्यति न मे कीर्तिर्लोकैः लोभसमाश्रयात् ॥ १९ ॥
 श्रुवितेऽथ नृपश्रेष्ठे कीर्तिः स्यादथवा मम ।
 धनप्राप्तिश्च बहुधा भवेत्पुण्यं च श्रुवनात् ॥ २० ॥
 रक्षाणीयं यशः कामं धिग्धनं यशसा विना ।
 सर्वस्वं रघुणा पूर्वं दत्तं विप्राय कीर्तये ॥ २१ ॥
 उरिश्चन्द्रेण कर्णेन कीर्त्यर्थं बहुविस्तरम् ।
 उपेक्षेयं कथं भूपं दृढ्यमानं विषाग्निना ॥ २२ ॥
 श्रुवितेऽद्य मया राज्ञि सुभं सर्वजनस्य च ।
 अराजके प्रजानाशो भविता नात्र संशयः ॥ २३ ॥
 प्रजनाशस्य पापं मे भविष्यति मृते नृपे ।
 अपकीर्तिश्च लोकेषु धनलोभाद्भविष्यति ॥ २४ ॥
 एति सञ्चिन्त्य मनसा ध्यानं कृत्वा स कश्यपः ।
 गतायुषं च नृपतिं ज्ञातवाम्बुद्धिमत्तरः ॥ २५ ॥

आसन्नमृत्युं राजानं ज्ञात्वा ध्यानेन कश्यपः ।
 गृहं ययौ स धर्मात्मा धनमादाय तक्षकात् ॥ २६ ॥
 निवर्त्य कश्यपं सार्धः सप्तमे दिवसे नृपम् ।
 उन्तुकाभो जगामाशु नगरं नागसाह्वयम् ॥ २७ ॥
 शुश्राव नगरस्यान्ते प्रासादस्थं परीक्षितम् ।
 मणिमन्त्रौषधैः कामं रक्ष्यमाणमतन्द्रितम् ॥ २८ ॥
 शिन्ताविष्टस्तदा नागो विप्रशापभयाकुलः ।
 शिन्तयामास योगेन प्रविशेयं गृहं कथम् ॥ २९ ॥
 वञ्चयामि कथं यैनं राजानं पापकारिणम् ।
 विप्रशापाद्धतं मूढं विप्रपीडाकरं शठम् ॥ ३० ॥
 पाण्डवानां कुले जातः कोऽपि नैतादृशो भवेत् ।
 तापसस्य गले येन मृतः सार्धो निवेशितः ॥ ३१ ॥
 कृत्वा विगर्हितं कर्म जनशालगतिं नृपः ।
 रक्षकान्भवने कृत्वा प्रासादमभिगम्य च ॥ ३२ ॥
 मृत्युं वञ्चयते राजा वर्ततेऽद्य निराकुलः ।
 तं कथं धक्षयिष्यामि विप्रवाक्येन योदितः ॥ ३३ ॥
 न जानाति य मन्दात्मा मरणं व्यनिवर्तनम् ।
 तेनासौ रक्षकान्स्थाप्य सौधावृढोऽद्य मोदते ॥ ३४ ॥
 यद्यि वै विडितो मृत्युर्द्वेनामिततेजसा ।
 स कथं परिवर्तेत कृतैर्यत्नैस्तु कोटिभिः ॥ ३५ ॥
 पाण्डवस्य य दायानो जनन्मृत्युं गतं नृपः ।
 ज्वने मतिमास्थाय स्थितः स्थाने निराकुलः ॥ ३६ ॥
 दानपुण्यादिकं राजा कर्तुमर्हति सर्वथा ।
 धर्मोऽणुः उच्यते व्याधिर्येनायुः शाश्वतं भवेत् ॥ ३७ ॥
 नोयेन्मृत्युविधिं कृत्वा स्नानदानादिकाः क्रियाः ।
 मरणं स्वर्गलोकाय नरकायान्यथा भवेत् ॥ ३८ ॥
 द्विजपीडाकृतं पापं पृथग्वास्य य भूपतेः ।
 विप्रशापस्तथा धीर आसन्ने मरणो डिल ॥ ३९ ॥

न कोऽपि ब्राह्मणः पार्श्वे य एनेन प्रतिबोधयेत् ।
 वेधसा विडितो मृत्युरनिवार्यस्तु सर्वथा ॥ ४० ॥
 एति सञ्चिन्त्य सर्पोऽसौ स्वान्नागान्निकटे स्थितान् ।
 कृत्वा तापसवेषांस्तान्प्राडिणोत्सुभुज्जगमान् ॥ ४१ ॥
 क्लमूलादिकं गृह्य राज्ञे नागोऽथ तक्षकः ।
 स्वयं च कीटरूपेण क्लमध्ये ससार उ ॥ ४२ ॥
 निर्गतास्ते तदा नागाः क्लान्यादाय सत्पराः ।
 ते राजभवनं प्राप्य स्थिताः प्रासादसन्निधौ ॥ ४३ ॥
 रक्षकास्तापसान्दृष्ट्वा पप्रच्छुस्तच्चिकीर्षितम् ।
 उच्युस्ते भूपतिं द्रष्टुं प्राप्ताः स्मोऽथ तपोवनात् ॥ ४४ ॥
 अभिमन्युसुतं वीरं कुलार्कं यारुदर्शनम् ।
 परिवर्धयितुं प्राप्ता मन्त्रैराथर्वणैस्तथा ॥ ४५ ॥
 निवेद्यध्वं राजानं दर्शनार्थागतान्मुनीन् ।
 कृत्वाभिषेकान्यास्यामो दत्त्वा मिष्टकुलानिय ॥ ४६ ॥
 भारतानां कुले वापि न दृष्टा द्वाररक्षकाः ।
 न श्रुतं तापसानां तु राज्ञोऽसन्दर्शनं किल ॥ ४७ ॥
 आरोढामो वयं तत्र यत्र राजा परीक्षितः ।
 आशीर्भिर्वर्धयित्वैनं दत्ताज्ञाः प्रप्रजामहे ॥ ४८ ॥
 सूत उवाच ।
 एत्याकण्य वयस्तेषां तापसानां तु रक्षकाः ।
 प्रत्ययुस्तान् द्विजान्मत्वा निदेशं भूपतेर्यथा ॥ ४९ ॥
 नाथ वो दर्शनं विप्रा राज्ञः स्यादिति नो मतिः ।
 श्वः सर्वतापसैरत्र त्वागन्तव्यं नृपालये ॥ ५० ॥
 अनारोडस्तु प्रासादो विप्राणां मुनिसत्तमाः ।
 विप्रशापभयाद्राज्ञा विडितोऽस्ति न संशयः ॥ ५१ ॥
 तद्युस्तानथो विप्राः क्लमूलजलानि च ।
 विप्राशिषश्च राज्ञेऽथ ग्राहयन्तु सुरक्षकाः ॥ ५२ ॥

ते गत्वा नृपतिं प्रोचुस्तापसानागताञ्जनाः ।
 राज्ञोवाचानयध्वं वै कृलमूलादिकं य यत् ॥ ५३ ॥
 पृथ्णध्वं तापसाकार्यं प्रातरागमनं पुनः ।
 प्रणामं कथयध्वं मे नाधे सन्दर्शनं मम ॥ ५४ ॥
 ते गत्वाथ समादाय कृलमूलादिकं य यत् ।
 राज्ञे समर्पयामासुर्बहुमानपुरःसरम् ॥ ५५ ॥
 गतेषु तेषु नागेषु विप्रवेषावृतेषु य ।
 कृलान्यादाय राज्ञसौ सचिवानिदमब्रवीत् ॥ ५६ ॥
 सुदुष्टो भक्षयन्त्वधे कृलान्येतानि सर्वशः ।
 अद्भ्यलं यैकमेतद्भै कृलं विप्रार्पितं मधत् ॥ ५७ ॥
 धत्सुकृत्वा तद्वलं दत्त्वा सुदुष्टव्यश्चोत्तरासुतः ।
 करे कृत्वा कृलं पकवं ददार नृपतिः स्वयम् ॥ ५८ ॥
 विदारितं कृलं राज्ञा तत्र कृमिरभूदणुः ।
 स कृष्णानयनस्ताम्रो दृष्टो भूपतिना स्वयम् ॥ ५९ ॥
 तं दृष्ट्वा नृपतिः प्राड सचिवान्विस्मितानय ।
 अस्तमभ्येति सविता विषादधे न मे भयम् ॥ ६० ॥
 अङ्गीकरोमि तं शापं कृमिको मां दशत्वयम् ।
 अवेवमुक्त्वा स राजेन्द्रो ग्रीवायां संन्यवेशयत् ॥ ६१ ॥
 अस्तं याते दिवानाथे धृतः कण्ठेऽथ कीटकः ।
 तक्षकस्तु तदा जातः कालरुपी भयानकः ॥ ६२ ॥
 राजा संवेष्टितस्तेन दृष्टश्चापि मडीपतिः ।
 मन्त्रिणो विस्मयं प्राप्ता रुरुदुर्भुशदुःप्तिताः ॥ ६३ ॥
 धोररुपमखि वीक्ष्य द्रुद्रुवुस्ते भयार्दिताः ।
 युक्तुशू रक्षकाः सर्वे डाडाकारो मडानभूत् ॥ ६४ ॥
 वेष्टितो भोगिभोगेन विनष्टबहुपौरुषः ।
 नोवाय नृपतिः किञ्चित्त्र ययालोत्तरासुतः ॥ ६५ ॥
 उत्थिताग्निशिखा धोरा विषजा तक्षकाननात् ।
 प्रज्ज्वाल नृपं त्वाशु गतप्राणं यकार ल ॥ ६६ ॥

उल्पाशु श्रुवितं राज्ञस्तक्षको गगने गतः ।
 जगद्गन्धं तु कुर्वाणं दृष्टुस्तं जना षड् ॥ ६७ ॥
 स पपात गतप्राणो राजा दग्ध षव द्रुमः ।
 युकुशुश्च जनाः सर्वे मृतं दृष्ट्वा नराधिपम् ॥ ६८ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संहितायां
 द्वितीयस्कन्धे परीक्षिन्मरणं नाम दशमोऽध्यायः ॥ २.१० ॥

२.११ ऐकादशोऽध्यायः । सर्पसत्रवर्णनम् ।

सूत उवाच ।
 गतप्राणं तु राजानं बालं पुत्रं समीक्ष्य च ।
 यकुश्च मन्त्रिणः सर्वे परलोकस्य सत्कियाः ॥ १ ॥
 गङ्गातीरे दग्धदंढं भस्मप्रायं मडीपतिम् ।
 अगुरुभिश्चाभियुक्तायां चितायामध्यरोपयन् ॥ २ ॥
 दुर्मरणो मृतस्यास्य यकुश्चैवौर्ध्वदंडिकीम् ।
 क्रियां पुरोहितास्तस्य वेदमन्त्रैर्विधानतः ॥ ३ ॥
 दृष्टुर्दानानि विप्रेभ्यो गाः सुवर्णं यथोचितम् ।
 अन्नं बहुविधं तत्र वस्त्राणि विविधानि च ॥ ४ ॥
 सुमुहूर्ते सुतं बालं प्रजानां प्रीतिवर्धनम् ।
 सिंहासने शुभे तत्र मन्त्रिणः संन्यवेशयन् ॥ ५ ॥
 पौरा जनपदा लोकाश्चकुस्तं नृपतिं शिशुम् ।
 जनमेजयनामानं राजलक्षणसंयुतम् ॥ ६ ॥
 धात्रेयी शिक्षयामास राजसिंहानि सर्वशः ।
 दिने दिने वर्धमानः स बभूव महामतिः ॥ ७ ॥
 प्राप्ते यैकादशे वर्षे तस्मै कुलपुरोहितः ।
 यथोचितां ददौ विधां जग्राड स यथोचिताम् ॥ ८ ॥
 धनुर्वेदं कृपः पूर्णं ददावस्मै सुसंस्कृतम् ।
 अर्जुनाय यथा द्रोणः कर्णाय भार्गवो यथा ॥ ९ ॥

सम्प्राप्तविधो बलवान्वत्सूव दुरतिक्रमः ।
धनुर्वेदे तथा वेदे पारगः परमार्थवित् ॥ १० ॥
धर्मशास्त्रार्थकुशलः सत्यवादी जितेन्द्रियः ।
यकार राज्यं धर्मात्मा पुरा धर्मसुतो यथा ॥ ११ ॥
ततः सुवर्णवर्माण्यो राजा काशिपतिः किल ।
वपुष्टमां शुभा कन्यां ददौ पारीक्षिताय य ॥ १२ ॥
स तां प्राप्यासितापाङ्गीं मुमुद्रे जनमेजयः ।
काशिराजसुतां कान्तां प्राप्य राजा यथा पुरा ॥ १३ ॥
विशित्रवीर्यो मुमुद्रे सुभद्रां य यथार्जुनः ।
विजडार महीपालो वनेषूपवनेषु य ॥ १४ ॥
तथा कमलपत्राक्ष्या शय्या शतकतुर्यथा ।
प्रजास्तस्य सुसन्तुष्टा बभूवुः सुप्रलाविताः ॥ १५ ॥
मन्त्रिणः कर्मकुशलाश्चक्रुः कार्याणि सर्वशः ।
अेतस्मिन्नेव काले तु मुनिरुत्तङ्गनामकः ॥ १६ ॥
तक्षकेण परिक्लिष्टो लस्तिनापुरमभ्यगात् ।
वैरस्यापचितिं कोऽस्य प्रकुर्यादिति चिन्तयन् ॥ १७ ॥
परीक्षितसूतं भत्वा तं नृपं समुपागतः ।
कार्याकार्यं न जानासि समये नृपसत्तम ॥ १८ ॥
अकर्तव्यं करोष्यद्य कर्तव्यं न करोषि वै ।
किं त्वां सम्प्रार्थयाम्यद्य गतामर्षं निरुद्यमम् ॥ १९ ॥
अवैरज्ञामतन्त्रज्ञं बालयेष्टासमन्वितम् ।
जनमेजय उवाच ।
किं वैरे न मया ज्ञातं न किं प्रतिकृतं मया ॥ २० ॥
तद्भद्रे त्वं मलाभाग करोमि यदनन्तरम् ।
उत्तङ्ग उवाच ।
पिता ते निहतो भूप तक्षकेण दुरात्मना ॥ २१ ॥
मन्त्रिणस्त्वं समाहूय पृच्छ स्वपितृनाशनम् ।
सूत उवाच ।

तश्छुत्वा वयनं राजा पप्रच्छ मन्त्रिसत्तमान् ॥ २२ ॥

उच्युस्ते द्विजशापेन दष्टः सर्पेण वै मृतः ।

जनमेजय उवाच ।

शापोऽत्र कारणं राक्षः शप्तस्य मुनिना किल ॥ २३ ॥

तक्षकस्य तु को दौषो ब्रूहि मे मुनिसत्तम ।

उत्तङ्ग उवाच ।

तक्षकेण धनं दत्त्वा कश्यपः सन्निवारितः ॥ २४ ॥

न स हि तक्षको वैरी पितृषु तव भूपते ।

भार्या रुरोः पुरा भूप दष्टा सर्पेण सा मृता ॥ २५ ॥

अविवाहिता तु मुनिना ज्विता य पुनः प्रिया ।

रुरुणापि कृता तत्र प्रतिज्ञा यातिदारुणा ॥ २६ ॥

यं यं सर्पं प्रपश्यामि तं तं हन्त्यायुधेन वै ।

अवं कृत्वा प्रतिज्ञां स शस्त्रपाणी रुरुस्तदा ॥ २७ ॥

व्ययरत्पृथिवीं राजन्निघ्नन्सर्पान्यतस्ततः ।

अेकदा स वने घोरं दुर्गुलं जरसान्वितम् ॥ २८ ॥

अपश्यद्दुर्गुलं मुद्यन्तुं तं समुपाययौ ।

अभ्यहन्नुषितो विप्रस्तमुवाचाथ दुर्गुलः ॥ २९ ॥

नापराधोमि ते विप्र कस्मान्मामभिर्हसि वै ।

रुरुवाच ।

प्राणप्रिया मे दयिता दष्टा सर्पेण सा मृता ॥ ३० ॥

प्रतिज्ञेयं तदा सर्पं दुःषितेन मया कृता ।

दुर्गुल उवाच ।

नाहं दशामि तेऽन्ये वै ये दशान्ति भुजङ्गमाः ॥ ३१ ॥

शरीरसमयोगेन न मां हिंसितुमर्हसि ।

उत्तङ्ग उवाच ।

श्रुत्वा तां मानुषीं वाणीं सर्पेणोक्तां मनोहराम् ॥ ३२ ॥

रुरुः पप्रच्छ कोऽसि त्वं कस्माद्दुर्गुलतां गतः ।

सर्प उवाच ।

ब्राह्मणोऽडं पुरा विप्र सभा मे भगमाभिधः ॥ ३३ ॥

विप्रो धर्मभृतां श्रेष्ठः सत्यवादी जितेन्द्रियः ।

स मया वञ्चितो मौर्ध्यात्सर्पं कृत्वा य तार्णकम् ॥ ३४ ॥

भयं य प्रापितोऽत्यर्थमग्निदोत्रगृहे स्थितः ।

तेन भीतेन शमोऽडं विह्वलेनातिवेपिना ॥ ३५ ॥

भव सर्पो मन्दबुद्धे येनाडं धर्षितस्त्वया ।

मया प्रसादितोऽत्यर्थं सर्पोऽसौ द्विजोत्तमः ॥ ३६ ॥

मामुवाचाथ तच्छोधात्किञ्चिच्छान्तिमवाप्य य ।

रुरुस्ते मोयिता शापस्यास्य सर्पं भविष्यति ॥ ३७ ॥

प्रमतेस्तु सुतो नूनमिति मां सोऽब्रवीद्भयः ।

सोऽडं सर्पो रुरुस्त्वं य शृणु मे परमं वचः ॥ ३८ ॥

अहिंसा परमो धर्मो विप्राणां नात्र संशयः ।

ध्या सर्वत्र कर्तव्या ब्राह्मणेन विजानता ॥ ३९ ॥

यज्ञादन्यत्र विप्रेन्द्र न हिंसा याज्ञिको मता ।

सूत उवाच ।

सर्पयोनेर्विनिर्मुक्तो ब्राह्मणोऽसौ रुरुस्ततः ॥ ४० ॥

कृत्वा तस्य य शापान्तं परित्यक्तं य हिंसनम् ।

विवाडिता तेन बावा भृता सज्जुविता पुनः ॥ ४१ ॥

कदनं सर्वसर्पाणां कृतं वैरमनुस्मरन् ।

त्वं तु वैरं समुत्सृज्य वर्तसे पन्नगेष्वथ ॥ ४२ ॥

विमन्युर्भरतश्रेष्ठ पितृघातकरेषु वै ।

अन्तरिक्षे मृतस्तातः स्नानदानविवर्जितः ॥ ४३ ॥

तस्योद्धारं य राजेन्द्र कुरु उवाच पन्नगान् ।

पितुर्वैरं न जानाति ज्वन्नेव मृतो हि सः ॥ ४४ ॥

दुर्गतिस्ते पितुस्तावधावत्तात्र उनिष्यसि ।

अम्बामभमिषं कृत्वा कुरु यज्ञं नृपोत्तम ॥ ४५ ॥

सर्पसत्रं महाराज पितुर्वैरमनुस्मरन् ।

सूत उवाच ।

ॐति तस्य वयः श्रुत्वा राजा जन्मेजयस्तदा ॥ ४६ ॥

नेत्राभ्यामश्रुपातं य यकारातीव दृग्भितः ।

धिज्जामस्तु सुदुर्बुद्धेर्वृथा मानकरस्य वै ॥ ४७ ॥

पिता यस्य गतिं घोरां प्राप्तः पन्नगपीडितः ।

अद्याहं मममारभ्य करोम्यपथितिं पितुः ॥ ४८ ॥

हत्वा सर्पानसन्दिग्धो दीप्यमाने विभावसौ ।

आहूय मन्त्रिणः सर्वान् राजा वचनमब्रवीत् ॥ ४९ ॥

कुर्वन्तु यज्ञसम्भारं यथार्हं मन्त्रिसत्तमाः ।

गङ्गातीरे शुभां भूमिं मापयित्वा द्विजोत्तमैः ॥ ५० ॥

कुर्वन्तु मण्डपं स्वस्थाः शतस्तम्भं मनोहरम् ।

वेदी यज्ञस्य कर्तव्या ममाद्य सश्रियाः ऋषु ॥ ५१ ॥

तदङ्गत्वे विधेयो वै सर्पसत्रः सुविस्तरः ।

तक्षकस्तु पशुस्तत्र ङोतोत्तङ्गो महाभुनिः ॥ ५२ ॥

शीघ्रमाहूयतां विप्राः सर्वज्ञा वेदपारगाः ।

सूत उवाच ।

मन्त्रिणस्तु तदा यदुर्भूषवाङ्घ्रैर्विचक्षणैः ॥ ५३ ॥

यज्ञस्य सर्वसम्भारं वेदीं यज्ञस्य विस्तृताम् ।

हवने वर्तमाने तु सर्पाणां तक्षको गतः ॥ ५४ ॥

छन्दं प्रति भयार्तोऽहं त्राडि मामिति याब्रवीत् ।

भयभीतं समाश्रास्य स्वासने सन्निवेश्य य ॥ ५५ ॥

दद्यावभयमत्यर्थं निर्भयो भव पन्नग ।

तमिन्द्रशरणं ज्ञात्वा मुनिर्दत्ताभयं तथा ॥ ५६ ॥

उत्तङ्गोऽह्यदुद्विग्नः सेन्द्रं कृत्वा निमन्त्रणम् ।

स्मृतस्तदा तक्षकेण याथावरकुलोद्भवः ॥ ५७ ॥

आस्तीको नाम धर्मात्मा जरत्कारुसुतो मुनिः ।

तत्रागत्य मुनेर्बालस्तुष्टाव जनमेजयम् ॥ ५८ ॥

राजा तमर्थयामास दृष्ट्वा बालं सुपण्डितम् ।

अर्थयित्वा नृपस्तं तु छन्दयामास वाञ्छितैः ॥ ५९ ॥

स तु वज्रे महाभाग यज्ञोऽयं विरमत्विति ।
सत्यबद्धो नृपस्तेन प्रार्थितश्च पुनस्तथा ॥ ६० ॥

डोमं निवर्तयामास सर्पाणां मुनिवाङ्मयतः ।
भारतं श्रावयामास वैशम्पायन विस्तरात् ॥ ६१ ॥

श्रुत्वापि नृपतिः कामं न शान्तिमभिजग्मिवान् ।
व्यासं पप्रच्छ भूपालो मम शान्तिः कथं भवेत् ॥ ६२ ॥

मनोऽतिदृढ्यते कामं किं करोमि वदस्व मे ।
पिता मे दुर्भगस्यैव मृतः पार्थसुतात्मजः ॥ ६३ ॥

क्षत्रियाणां महाभाग सङ्ग्रामे मरणं वरम् ।
रणे वा मरणं व्यास गृहे वा विधिपूर्वकम् ॥ ६४ ॥

मरणं न पितुर्मोडभूदन्तरिक्षे मृतोऽवशः ।
शान्त्युपायं वदस्वात्र त्वं य सत्यवतीसुत ॥ ६५ ॥

यथा स्वर्गं ब्रजेदाशु पिता मे दुर्गतिं गतः ॥ ६६ ॥

ॐ श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संखितायां
द्वितीयस्कन्धे सर्पसत्रवर्णनं नामैकादशोऽध्यायः ॥ २.११ ॥

२.१२ द्वादशोऽध्यायः । श्रोतृप्रवक्तृप्रसङ्गः ।

सूत उवाच ।
तच्छ्रुत्वा वचनं तस्य व्यासः सत्यवतीसुतः ।
उवाच वचनं तत्र सभायां नृपतिं य तम् ॥ १ ॥

व्यास उवाच ।
शृणु राजन् प्रवक्ष्यामि पुराणं गुह्यमद्भुतम् ।
पुण्यं भागवतं नाम नानाप्यानयुतं शिवम् ॥ २ ॥

अध्यापितं मया पूर्वं शुकायात्मसुताय वै ।
श्रावयामि नृप त्वां हि रडस्यं परमं मम ॥ ३ ॥

धर्मार्थकाममोक्षाणां कारणं श्रवणात्किल ।
शुभं सुषुप्तं नित्यं सर्वागमसमुद्भूतम् ॥ ४ ॥

जन्मेजय उवाच ।

आस्तीकोऽयं सुतः कस्य विद्यार्थं कथमागतः ।
प्रयोजनं किमत्रास्य सर्पाणां रक्षणे प्रभो ॥ ५ ॥

कथयैतन्महाभाग विस्तरेण कथानकम् ।
पुराणं च तथा सर्वं विस्तराद्ब्रह्म सुव्रत ॥ ६ ॥

व्यास उवाच ।

जरत्कारुर्मुनिः शान्तो न यकार गृहश्रमम् ।
तेन दृष्टा वने गर्ते लम्बमाना स्वपूर्वजाः ॥ ७ ॥

ततस्तमाहुः कुरु पुत्र दारा-
न्यथा य नः स्यात्परमा हि तृप्तिः ।
स्वर्गे व्रजामः भलु दुःखमुक्ता
वयं सदाचारयुते सुते वै ॥ ८ ॥

स तानुवाचाथ लभे समाना-
मयाश्रितां यातिवशानुगां च ।
तदा गृहारम्भमहं करोमि
भ्रवीमि तथ्यं मम पूर्वजा वै ॥ ९ ॥

धृत्युक्त्वा ताञ्जरत्कारुर्गतस्तीर्थान्प्रति द्विजः ।
तदैव पन्नगाः शभा मात्राग्नौ निपतन्त्विति ॥ १० ॥

कश्यपस्य मुनेः पत्न्यौ कद्रूश्च विनता तथा ।
दृष्ट्वादित्यरथे याश्चमूयतुश्च परस्परम् ॥ ११ ॥

तं दृष्ट्वा च तदा कद्रूर्विनतामिदमभ्रवीत् ।
किंवाणोऽयं उयो भद्रे सत्यं प्रभ्रूहि मायिरम् ॥ १२ ॥

विनतोवाच ।

श्वेत ओवाश्वराजोऽयं किं वा त्वं मन्यसे शुभे ।
भ्रूहि वर्णं त्वमप्यस्य ततस्तु विपश्चावले ॥ १३ ॥

कद्रुरुवाच ।

कृष्णवर्णमहं मन्ये उयमेनं शुचिस्मिते ।
ओहि सार्धं मया दिव्यं दासीभावाय भामिनि ॥ १४ ॥

सूत उवाच ।

कद्रूश्च स्वसुतानां सर्वान्सर्पान्वशे स्थितान् ।
 भालाञ्छ्यामान्प्रकुर्वन्तु यावतोऽश्वशरीरके ॥ १५ ॥
 नेति केचन तत्राहुस्तानथासौ शशाप उ ।
 जनमेजयस्य यज्ञे वै गमिष्यथ हुताशनम् ॥ १६ ॥
 अन्ये यकुर्भयं सर्पाः कर्भुरं वर्णभोगकैः ।
 वेष्टयित्वास्य पुच्छं तु मातुः प्रियचिकीर्षया ॥ १७ ॥
 भगिन्यौ य सुसंयुक्ते गत्वा ददृशतुर्भयम् ।
 कर्भुरं तं उयं दृष्ट्वा विनता यातिदुःभिता ॥ १८ ॥
 तदाजगाम गरुडः सुतस्तस्या मडाभलः ।
 स दृष्ट्वा मातरं दीनामपृच्छत्पन्नगाशनः ॥ १९ ॥
 मातः कथं सुदीनासि रुदितेव विभासि मे ।
 ज्वमाने मयि सुते तथान्ये रविसारथौ ॥ २० ॥
 दुःभितासि ततो वां धिग्ज्वितं यारुलोचने ।
 किं जातेन सुतेनाथ यद्वि माता सुदुःभिता ॥ २१ ॥
 शंस मे कारणं मातः करोमि विगतज्वराम् ।
 विनतोवाय ।
 सपत्न्या दास्यं पुत्रं किं ब्रवीमि वृथा क्षता ॥ २२ ॥
 वड मां सा ब्रवीत्यथ तेनास्मि दुःभिता सुत ।
 गरुड उवाच ।
 वडिष्येऽहं तत्र किल यत्र सा गन्तुमुत्सुका ॥ २३ ॥
 मा शोकं कुरु कल्याणि निश्चिन्तां त्वां करोम्यहम् ।
 व्यास उवाच ।
 धृत्युक्ता सा गता पार्श्वं कद्रोश्च विनता तदा ॥ २४ ॥
 दासीभावमपाकर्तुं गरुडोऽपि मडाभलः ।
 उवाह तां सपुत्रां वै सिन्धोः पारं जगाम उ ॥ २५ ॥
 गत्वा तां गरुडः प्राह ब्रूहि मातर्नमोऽस्तु ते ।
 कथं मुच्येत मे माता दासीभावाद्दसंशयम् ॥ २६ ॥
 कद्रूरुवाच ।

अमृतं देवलोकान्त्वं भवादानीय मे सुतान् ।
 समर्पय सुताधाशु मातरं मोययाभलाम् ॥ २७ ॥
 व्यास उवाच ।
 धृत्युक्तः प्रथयौ शीघ्रमिन्द्रलोकं महाबलः ।
 कृत्वा युद्धं जडाराशु सुधाकुम्भं भगोत्तमः ॥ २८ ॥
 समानीयामृतं मात्रे वैनतेयः समर्पयत् ।
 मोयिता विनता तेन दासीभावादसंशयम् ॥ २९ ॥
 अमृतं सञ्जलारेन्द्रः स्नातुं सर्पा यदा गताः ।
 दासीभावाद्धिनिर्मुक्ता विनता विपतेर्भवात् ॥ ३० ॥
 तत्रास्तीर्णाः कुशास्तैस्तु लीढाः पन्नगनामकैः ।
 द्विजिह्वास्ते सुसम्पन्नाः कुशाग्रस्पर्शमात्रतः ॥ ३१ ॥
 मात्रा शम्भाश्च ये नागा वासुकिप्रमुखाः शुच्या ।
 ब्रह्मणो शरणं गत्वा ते डोयुः शापञ्च भयम् ॥ ३२ ॥
 तानाह भगवान्ब्रह्मा जरत्कारुर्महामुनिः ।
 वासुकेर्भगिनीं तस्मै अर्पयध्वं सनामिकाम् ॥ ३३ ॥
 तस्यां यो जायते पुत्रः स वस्त्राता भविष्यति ।
 आस्तीक इति नामासौ भविता नात्र संशयः ॥ ३४ ॥
 वासुकिस्तु तदाकर्ण्य वयनं ब्रह्मणोः शिवम् ।
 वनं गत्वा सुतां तस्मै ददौ विनयपूर्वकम् ॥ ३५ ॥
 सनामां तां मुनिर्ज्ञात्वा जरत्कारुरुवाच तम् ।
 अप्रियं मे यदा कुर्यात्तदा तां सन्त्यजाम्यहम् ॥ ३६ ॥
 वाग्बन्धं तादृशं कृत्वा मुनिर्जग्राह तां स्वयम् ।
 दत्त्वा य वासुकिः कामं भवनं स्वं जगाम ह ॥ ३७ ॥
 कृत्वा पार्शुकुटीं शुभ्रां जरत्कारुर्महावने ।
 तथा सह सुभं प्राप रममाणः परन्तप ॥ ३८ ॥
 ऐकदा भोजनं कृत्वा सुभोऽसौ मुनिसत्तमः ।
 भगिनी वासुकेस्तत्र संस्थिता वरवर्णिनी ॥ ३९ ॥
 न सम्बोधयितव्योऽहं त्वया कान्ते कथञ्चन ।

ઇત્યુક્ત્વા તુ ગતો નિદ્રાં મુનિસ્તાં સુદર્શીં તદા ॥ ૪૦ ॥
 રવિરસ્તગિરિ પ્રામઃ સન્ધ્યાકાલ ઉપસ્થિતે ।
 કિં કરોમિ ન મે શાન્તિસ્ત્યજેન્માં બોધિતઃ પુનઃ ॥ ૪૧ ॥
 ધર્મલોપભયાદ્ભીતા જરત્કારુરચિન્તયત્ ।
 નોચેત્રબોધયામ્યેનં સન્ધ્યાકાલો વૃથા વ્રજેત્ ॥ ૪૨ ॥
 ધર્મનાશાદ્વરં ત્યાગસ્તથાપિ મરણં ધ્રુવમ્ ।
 ધર્મહાનિર્નરાણાં હિ નરકાય ભવેત્પુનઃ ॥ ૪૩ ॥
 ઇતિ સઙ્ચિન્ત્ય સા બાલા તં મુનિં પ્રત્યબોધયત્ ।
 સન્ધ્યાકાલોડપિ સઙ્જાત ઉત્તિષ્ઠોત્તિષ્ઠસુવ્રત ॥ ૪૪ ॥
 ઉત્થિતોડસૌ મુનિઃ કોપાત્તામુવાચ વ્રજામ્બહમ્ ।
 ત્વં તુ ભ્રાતૃગૃહં યાહિ નિદ્રાવિચ્છેદકારિણી ॥ ૪૫ ॥
 વેપમાનાબ્રવીદ્ધાક્યમિત્યુક્તા મુનિના તદા ।
 ભ્રાત્રા દત્તા યદર્થં તત્કથં સ્યાદમિતપ્રભ ॥ ૪૬ ॥
 મુનિઃ પ્રાહ જરત્કારં તદસ્તીતિ નિરાકુલઃ ।
 ગતા સા મુનિના ત્યક્તા વાસુકેઃ સદનં તદા ॥ ૪૭ ॥
 પૃષ્ઠા ભ્રાત્રાબ્રવીદ્ધાક્યં યથોક્તં પતિના તદા ।
 અસ્તીત્યુક્ત્વા ચ હિત્વા માં ગતોડસૌ મુનિસત્તમઃ ॥ ૪૮ ॥
 વાસુકિસ્તુ તદાકર્ણ્યં સત્યાવાઙ્મુનિરિત્યુત ।
 વિશ્વાસં ચ પરં કૃત્વા ભગિનીં તાં સમાશ્રયત્ ॥ ૪૯ ॥
 તતઃ કાલેન કિયતા જાતોડસૌ મુનિબાલકઃ ।
 આસ્તીક ઇતિ નામાસૌ વિખ્યાતઃ કુરુસત્તમ ॥ ૫૦ ॥
 તેનાયં રક્ષિતો યજ્ઞસ્તવ પાર્થિવસત્તમ ।
 માતૃપક્ષસ્ય રક્ષાર્થં મુનિના ભાવિતાત્મના ॥ ૫૧ ॥
 ભવ્યં કૃતં મહારાજ માનિતોડયં ત્વયા મુનિઃ ।
 યાયાવરકુલોત્પનો વાસુકેર્ભગિનીસુતઃ ॥ ૫૨ ॥
 સ્વસ્તિ તેડસ્તુ મહાબાહો ભારતં સકલં શ્રુતમ્ ।
 દાનાનિ બહુ દત્તાનિ પૂજિતા મુનયસ્તથા ॥ ૫૩ ॥

कृतेन सुकृतेनापि न पिता स्वर्गतिं गतः ।
 पावितं न कुलं कृत्स्नं त्वया भूपतिसत्तम ॥ ५४ ॥
 देव्याश्चायतनं भूप विस्तीर्णं कुरु भक्तिगतः ।
 येन वै सकला सिद्धिस्तव स्याज्जनमेजय ॥ ५५ ॥
 पूजिता परया भक्त्या शिवा सकलदा सदा ।
 कुलवृद्धिं करोत्येव राजयं य सुस्थिरं सदा ॥ ५६ ॥
 देवीमभं विधानेन कृत्वा पार्थिवसत्तम ।
 श्रीमद्भागवतं नाम पुराणं परमं शृणु ॥ ५७ ॥
 त्वामहं श्रावयिष्यामि कथां परमपावनीम् ।
 संसारतारिणीं दिव्यां नानारससमाहृताम् ॥ ५८ ॥
 न श्रोतव्यं परं यास्मात्पुराणाद्विद्यते भुवि ।
 नाराध्यं विद्यते राजन्देवीपादाभ्युजादृते ॥ ५९ ॥
 ते सभाग्याः कृतप्रज्ञा धन्यास्ते नृपसत्तम ।
 येषां चित्ते सदा देवी वसति प्रेमसङ्कुले ॥ ६० ॥
 सुदुःप्भितास्ते दृश्यन्ते भुवि भारत भारते ।
 नाराधिता महाभाया यैर्जनैश्च सदाभ्रिका ॥ ६१ ॥
 ब्रह्माद्यः सुराः सर्वे यदाराधनतत्पराः ।
 वर्तन्ते सर्वदा राजंस्तां न सेवेत को जनः ॥ ६२ ॥
 य एतं शृणुयान्नित्यं सर्वाङ्गामानवाप्नुयात् ।
 भगवत्या समाख्यातं विषणवे यदनुत्तमम् ॥ ६३ ॥
 तेन श्रुतेन ते राजंश्चित्ते शान्तिर्भविष्यति ।
 पितृणां चाक्षयः स्वर्गः पुराणश्रवणाद्भवेत् ॥ ६४ ॥
 एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणोऽष्टादशसाहस्र्यां संछितायां
 द्वितीयस्कन्धे श्रोतृप्रवक्तृप्रसङ्गो नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ २.१२ ॥
 ॥ एति श्रीमद्देवीभागवते महापुराणे द्वितीयस्कन्धः समाप्तः ॥

Encoded and proofread by Vishwas Bhide

——
2 *Shrimaddevibhagavatamahapurane Dvitiyah Skandhah*
pdf was typeset on March 31, 2024

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

